

**WSPÓLNE ZGROMADZENIE PARLAMENTARNE UMOWY O PARTNERSTWIE ZAWARTEJ
POMIĘDZY CZŁONKAMI GRUPY PAŃSTW AFRYKI, KARAIBÓW I PACYFIKU (AKP) Z JEDNEJ
STRONY, A UNIĄ EUROPEJSKĄ I JEJ PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI Z DRUGIEJ STRONY**

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA ZE ŚRODY 3 GRUDNIA 2014 R.

(2015/C 160/03)

Spis treści	Strona
1. Zagadnienie pilne nr 2: Rozwój terroryzmu w Afryce	9
2. Wyzwanie związane z pojednaniem narodowym w krajach w sytuacji pokonfliktowej i pokryzysowej	10
3. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych	10
4. Głosowanie nad projektami rezolucji pilnych	11
5. Zatwierdzenie protokołu popołudniowego posiedzenia z poniedziałku 1 grudnia 2014 r. oraz protokołu porannego i popołudniowego posiedzenia z wtorku 2 grudnia 2014 r.	11
6. Sprawy różne	11
7. Termin i miejsce 29. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	11
Załącznik I Alfabetyczna lista członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	12
Załącznik II Lista obecności na sesji w Strasburgu (Francja) w dniach 1–3 grudnia 2014 r.	17
Załącznik III Akredytacja przedstawicieli pozaparlamentarnych	21
Załącznik IV Teksty przyjęte	22
— Rezolucja w sprawie wyzwania związanego z pojednaniem narodowym w krajach w sytuacji pokonfliktowej i pokryzysowej (ACP-EU/101.715/14/fin.),	22
— Rezolucja w sprawie strategii rozwoju sektora prywatnego, w tym innowacji, na rzecz zrównoważonego rozwoju (ACP-EU/101.700/14/fin.),	26
— Rezolucja w sprawie społecznych i gospodarczych skutków niewłaściwego odżywiania w państwach AKP (ACP-EU/101.717/14/fin.),	32
— Rezolucja w sprawie wystąpienia gorączki krwotocznej Ebola (ACP-EU 101.727/14/fin.), ...	37
— Rezolucja w sprawie rozprzestrzeniania się terroryzmu w Afryce (ACP-EU/101.728/14/fin.). .	42

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA ZE ŚRODY 3 GRUDNIA 2014 R.

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.05)

Obradom przewodniczył: Fitz A. JACKSON

Współprzewodniczący

Przewodniczący przypomniał, że ze względu na ważne głosowanie we włoskim parlamencie urzędujący przewodniczący prezydencji włoskiej nie może uczestniczyć w sesji, w związku z czym z porządku dziennego usunięto wszystkie punkty wymagające obecności Rady UE.

1. Zagadnienie pilne nr 2: Rozwój terroryzmu w Afryce

Claude Moniquet, dyrektor Europejskiego Centrum Wywiadu Strategicznego i Bezpieczeństwa (ESISC), nawiązał do ostatnich ataków terrorystycznych w Afryce i podkreślił, że istnieje około dziesięciu organizacji zamierzających zwiększyć swój wpływ i zasięg geograficzny w Afryce i będących w stanie wykorzystać brak możliwości młodych osób.

Głos zabrali: Michael Gahler, Abadula Gameda Dago (Etiopia), Kshetu Kyenge, Netty Baldeh (Gambia), Ahamada Soukouna (Mali), współprzewodniczący Louis Michel, Mohamed El Moctar Zamel (Mauretania), Mohamed Ben Oumar (Niger), Komi Selom Klassou (Togo), Ignazio Corrao, Adjedoue Weidou (Czad), Jeanne d'Arc Uwimanimpaye (Rwanda), Jean-Luc Schaffhauser, Joachim Zeller, Joyce Laboso (Kenia), Mariya Gabriel oraz Musa Hussein Naib (Erytrea).

Członkowie podkreślili, że do zażegnania coraz większych zagrożeń ze strony sieci terrorystów konieczne są zarówno długoterminowe działania ukierunkowane na podstawowe przyczyny, jak i pilne wzmożenie wysiłków międzynarodowych. Podkreślili oni powiązania z przestępczością zorganizowaną oraz coraz większe wysiłki państw afrykańskich na rzecz walki z terroryzmem, które wymagają koordynacji i wsparcia ze strony społeczności międzynarodowej w celu odpowiedniego rozwiązania występującego na skalę globalną problemu.

Claude Moniquet podsumował debatę. Kristin de Peyron (ESDZ) wygłosiła uwagi końcowe.

2. Wyzwanie związane z pojednaniem narodowym w krajach w sytuacji pokonfliktowej i pokryzysowej

Komisja ds. Politycznych

Współsprawozdawcy: Komi Selom Klassou (Togo) i Joachim Zeller

Komi Selom Klassou (Togo) i Joachim Zeller przedstawili sprawozdanie.

Głos zabrali: Boniface Yéhouétomè (Benin), Mariya Gabriel, Mo-Mamo Karerwa (Burundi), Laurent Ngon-Baba (Republika Środkowoafrykańska), współprzewodniczący Louis Michel, Bodil Ceballos, Netty Baldeh (Gambia), Ignazio Corrao, Jean-Luc Schaffhauser, Michael Gahler, Ahamada Soukouna (Mali), Kshetu Kyenge, Davor Ivo Stier, Jeanne d'Arc Uwimanimpaye (Rwanda), Francesc Gambús, Adjedoue Weidou (Czad) oraz Sangoné Sall (Senegal).

Członkowie podkreślili, że brak pojednania po konflikcie spowoduje powtórny i wznowiony konflikt. Zgodzili się oni, że znalezienie odpowiedniej równowagi między sprawiedliwością okresu przejściowego i pojednaniem, pamięcią i pokojem społecznym jest warunkiem wstępnym osiągnięcia trwałego pojednania. Członkowie podkreślili, że należy wziąć pod uwagę konkretne aspekty krajowe i lokalne oraz że nie wystarczy dążyć do pojednania wyłącznie na poziomie krajowym, lecz trzeba uwzględnić wszystkie grupy, zwłaszcza kobiety i osoby młode, na szczeblu lokalnym.

Współsprawozdawcy podsumowali debatę.

(Posiedzenie zostało zawieszono o godz. 11.05 i wznowiono o godz. 12.10.)

Obradom przewodniczył: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

3. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

Współprzewodniczący przypomniał Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

- Wyzwanie związane z pojednaniem narodowym w krajach w sytuacji pokonfliktowej i pokryzysowej (ACP-EU/101.715/14/fin)

Komisja ds. Politycznych

Sprawozdawcy: Komi Selom Klassou (Togo) i Joachim Zeller

Poprawka przyjęta: poprawka ustna 1

Poprawka bezprzedmiotowa: 1 i ust. 17

Zmieniona rezolucja została przyjęta 55 głosami za przy 1 głosie przeciw.

- Strategia rozwoju sektora prywatnego, w tym innowacji, na rzecz zrównoważonego rozwoju (ACP-EU/101.700/14/fin)

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu

Sprawozdawcy: Arnaldo Andrade Ramos (Republika Zielonego Przylądka) i Bogdan Brunon Wenta

Poprawki przyjęte: 1 i poprawka ustna 1

Poprawka bezprzedmiotowa: 2

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Społeczne i gospodarcze skutki niewłaściwego odżywiania w państwach AKP (ACP-EU/101.717/14/fin)

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska

Sprawozdawcy: Alban Bagbin (Ghana) i Norbert Neuser

Poprawka odrzucona: 1

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne nad ust. 32, ust. 33 oraz motywem Aa, które zostały odrzucone. Grupy S&D i ALDE złożyły wniosek o głosowanie podzielone nad motywem N i wszystkie części zostały przyjęte.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

4. Głosowanie nad projektami rezolucji pilnych

- Wystąpienie epidemii gorączki krwotocznej Ebola (ACP-EU 101.727/14/fin)

Poprawka przyjęta: 1

Poprawka odrzucona: 3

Poprawka wycofana: 2

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Rozprzestrzenianie się terroryzmu w Afryce (ACP-EU/101.728/14/fin)

Poprawki przyjęte: 1, 2, 3

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie; jedna osoba wstrzymała się od głosu.

5. Zatwierdzenie protokołu popołudniowego posiedzenia z poniedziałku 1 grudnia 2014 r. oraz protokołu porannego i popołudniowego posiedzenia z wtorku 2 grudnia 2014 r.

Protokoły zostały zatwierdzone.

6. Sprawy różne

Catherine Bearder i współprzewodniczący Louis Michel poinformowali Zgromadzenie, że film pt. „Virunga” o parku narodowym na wschodzie DRK został właśnie nominowany do Oscara w kategorii „Najlepszy film dokumentalny”.

7. Termin i miejsce 29. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

Następne posiedzenie odbędzie się w dniach 15–17 czerwca 2015 r. w Port Vila (Vanuatu).

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 12.30)

Fitz A. JACKSON

Louis MICHEL

Współprzewodniczący

Alhaj Muhammad MUMUNI i

Luis Marco AGUIRIANO NALDA

Współsekreтары generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO [wg wersji EN]

Przedstawiciele AKP

JACKSON (JAMAJKA), współprzew.
ANGOLA
ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
BARBADOS (wiceprzew.)
BELIZE
BENIN
BOTSWANA
BURKINA FASO
BURUNDI
KAMERUN
REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
CZAD (wiceprzew.)
KOMORY
KONGO (Demokratyczna Republika Konga) (wiceprzew.)
KONGO (Republika)
WYSPY COOKA
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
DŻIBUTI
DOMINIKA
DOMINIKANA
GWINEA RÓWNIKOWA (*)
ERYTREA
ETIOPIA (wiceprzew.)
FIDŻI
GABON
GAMBIA
GHANA
GRENADA
GWINEA
GWINEA BISSAU
GUJANA
HAITI
JAMAJKA
KIRIBATI

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzew.
ADINOLFI
AGEA
ALLOT
ARENA
BAY
BEARDER
BUONANNO
CAMPBELL BANNERMAN
CASA
CEBALLOS
CHRISTENSEN
CORRAO
DANCE
DELAHAYE
DE SARNEZ
DUDA (wiceprzew.)
DUNCAN
ENGSTRÖM
ESTARÉS FERRAGUT
FERRARA
FERREIRA (wiceprzew.)
FLAŠÍKOVÁ BEŇOVÁ
FLORENZ
GABRIEL
GÁL
GARDIAZABAL RUBIAL
GEBHARDT
GERICKE
GERINGER DE OEDENBERG
GIRAUTA VIDAL
GIUFFRIDA
GOERENS
GRIESBECK
GUERRERO SALOM
HANNAN (wiceprzew.)

Przedstawiciele AKP

LESOTO
LIBERIA
MADAGASKAR
MALAWI (wiceprzew.)
MALI
WYSPY MARSHALLA (Republika Wysp Marshalla)
MAURETANIA
MAURITIUS
MIKRONEZJA (Sfederowane Stany Mikronezji)
MOZAMBIK (wiceprzew.)
NAMIBIA
NAURU
NIGER
NIGERIA (wiceprzew.)
NIUE (wiceprzew.)
PALAU
PAPUA NOWA GWINEA
RWANDA
SAINT KITTS I NEVIS
SAINT LUCIA
SAINT VINCENT I GRENADYNY
SAMOA
WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
SENEGAL (wiceprzew.)
SESZELE
SIERRA LEONE
WYSPY SALOMONA
SOMALIA
RPA
SUDAN (wiceprzew.) (*)
SURINAME (wiceprzew.)
SUAZI
TANZANIA
TIMOR WSCHODNI
TOGO
TONGA (wiceprzew.)
TRYNIDAD I TOBAGO
TUVALU

Przedstawiciele PE

HERRANZ GARCÍA
HETMAN
HEUBUCH
ITURGAIZ
KARSKI
KYENGE (wiceprzew.)
LÓPEZ AGUILAR (wiceprzew.)
LÖSING
MCAVAN
MANSCOUR (wiceprzew.)
MARUSIK
MIZZI
MUSELIER (wiceprzew.)
MUSSOLINI
NART (wiceprzew.)
NEGRESCU
NEUSER
NOICHL
OMARJEE
PAPADIMOULIS
PEDICINI (wiceprzew.)
PHILIPPOT
POGLIESE
RIVASI (wiceprzewodnicząca)
ROLIN
ROSATI
RUAS (wiceprzew.)
SALVINI
SARGENTINI
SCHREIJER-PIERIK
SENRA RODRÍGUEZ
STOLOJAN
THOMAS
VAIDERE
WENTA
Werner
WIELAND
WIŚNIEWSKA (wiceprzew.)

Przedstawiciele AKP

UGANDA
VANUATU
ZAMBIA
ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

ZÁBORSKÁ
ZELLER
ZORRINHO
ZWIEFKA

(*) Ze statusem obserwatora.

KOMISJA DS. POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

HLONGWANE (ZIMBABWE), współprzew.
BURKINA FASO, wiceprzew.
WAIS (DŻIBUTI), wiceprzew.
ANTIGUA I BARBUDA
YEHOUETOME (BENIN)
GBERI (KAMERUN)
N'GON-BABA (REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA)
DJABIR (KOMORY)
KONGO, REPUBLIKA
DACOURY-TABLEY (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)
FIDŻI
SEERAJ (GUJANA)
PRIVERT (HAITI)
PHILLIPS (JAMAJKA)
LABOSO (KENIA)
LIBERIA
MUNTHALI (MALAWI)
SOUKOUNA (MALI)
WYSPY MARSHALLA
SITHOLE (MOZAMBIK)
NAURU
SAINT VINCENT I GRENADYNY
NDUGAI (TANZANIA)
SANTOS (TIMOR WSCHODNI)
KLASSOU (TOGO)
TAUSI (TUVALU)

Członkowie z ramienia PE

GOERENS, współprzew.
ZELLER, wiceprzew.
GUERRERO SALOM, wiceprzew.
ADINOLFI
CASA
CEBALLOS
CORRAO
DANCE
DUDA
ENGSTRÖM
GABRIEL
GAL
GEBHARDT
KARSKI
KYENGE
LEWER
LÖSING
LÓPEZ AGUILAR
MICHEL
PHILIPPOT
POGLIESE
RUAS
WERNER
WIELAND
ZORRINHO
ZWIEFKA

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

TRYNIDAD I TOBAGO, współprzew.
 KING-ROUSSEAU (TRYNIDAD I TOBAGO), wiceprzew.
 TONGA, wiceprzew.
 WORRELL (BARBADOS)
 BOTSWANA
 KARERWA (BURUNDI)
 REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYŁĄDKA
 WA BASHARA (DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA)
 GWINEA RÓWNIKOWA (*)
 DAGO (ETIOPIA)
 SYLLA (GWINEA)
 BALDE (GWINEA BISSAU)
 KIRIBATI
 RAZAFIMBELO (MADAGASKAR)
 NAMIBIA
 NIGERIA
 NIUE
 WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
 SALL (SENEGAL)
 WYSPY SALOMONA
 ST. KITTS I NEVIS
 ST. LUCIA
 MAGID (SUDAN) (*)
 PANKA (SURINAM)
 DLAMINI (SUAZI)
 OULANYAH (UGANDA)
 HAMUDULU (ZAMBIA)

Członkowie z ramienia PE

FERRARA, współprzew.
 ESTARÍS FERRAGUT, wiceprzew.
 MANSCOUR, wiceprzew.
 ARENA
 BAY
 CAMPBELL BANNERMAN
 DE SARNEZ
 DELAHAYE
 FLAŠÍKOVÁ BEŇOVÁ
 FLORENZ
 GIRAUTA VIDAL
 GRIESBECK
 HANNAN
 MIZZI
 MUSELIER
 NEGRESCU
 OMARJEE
 PAPADIMOULIS
 PEDICINI
 ROSATI
 SALVINI
 SARGENTINI
 SCHREIJER-PIERIK
 STOLOJAN
 THOMAS
 WENTA

(*) Ze statusem obserwatora.

KOMISJA SPRAW SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

GABON, współprzew.
 BALDEH (GAMBIA), wiceprzew.
 REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA, wiceprzew.

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, współprzew.
 AGEA, wiceprzew.
 MUSSOLINI, wiceprzew.

Członkowie z ramienia AKP

PEREIRA (ANGOLA)
BAHAMY
PEYREFITTE (BELIZE)
ADJEDOUE (CZAD)
WYSPY COOKA
DOMINIKA
NAIB (ERYTREA)
ASAMOAH (GHANA)
GARRAWAY (GRENADA)
SOFONIA (LESOTO)
ZAMEL (MAURETANIA)
MAURITIUS
SFEDEROWANE STANY MIKRONEZJI
OUMAR (NIGER)
KAWAI (PALAU)
PAPUA NOWA GWINEA
UWMANIPAYE (RWANDA)
HUNT (SAMOA)
POOLE (SESZELE)
LEWALLY (SIERRA LEONE)
SOMALIA
DUNJWA (RPA)
LENGKON (VANUATU)

Członkowie z ramienia PE

ALLOT
BEARDER
BUONANNO
CHRISTENSEN
FERREIRA
GARDIAZABAL RUBIAL
GERICKE
GERINGER DE OEDENBERG
GIUFFRIDA
HERRANZ GARCÍA
HETMAN
HEUBUCH
ITURGAIZ
MARSUK
McAVAN
NART
NEUSER
NOICHL
ROLIN
SENRA RODRÍGUEZ
VAIDERE
WIŚNIEWSKA
ZABORSKA

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W STRASBURGU (FRANCJA) W DNIACH 1–3 GRUDNIA 2014 R.

JACKSON (Jamajka), współprzew.	MICHEL, współprzew.
PEREIRA (Angola)	AGEA
WORRELL (Barbados) (wiceprzew.)	BEARDER
YEHOUETOME (Benin)	CEBALLOS
KARERWA (Burundi)	CORRAO
GBERI (Kamerun)	FERREIRA ⁽¹⁾ ⁽²⁾
ANDRADE RAMOS (Republika Zielonego Przylądka)	GABRIEL
DJABIR (Komory)	GAHLER (w zastępstwie GAL, K.)
NGON-BABA (Republika Środkowoafrykańska)	GAMBUS (w zastępstwie HERRANZ GARCII, E.)
WEIDOU (Czad) (wiceprzew.)	GERICKE
MWANDO NSIMBA (Demokratyczna Republika Konga) (wiceprzew.)	GIRAUTA VIDAL ⁽¹⁾ ⁽²⁾
NDOU ANE (Demokratyczna Republika Konga)	GUERRERO SALOM ⁽¹⁾ ⁽²⁾
DACOURY-TABLEY (Wybrzeże Kości Słoniowej)	HEUBUCH ⁽¹⁾ ⁽²⁾
WAIS (Dżibuti)	KYENGE ⁽¹⁾ ⁽³⁾
JIMENEZ (Republika Dominikańska)	LÓPEZ AGUILAR ⁽¹⁾ ⁽²⁾
NAIB (Erytrea)	MARTIN (w zastępstwie MANSCOURA L. J.) ⁽¹⁾ ⁽²⁾
DAGO (Etiopia) (wiceprzew.)	McAVAN
ASANGONO (Gwinea Równikowa) (**)	NART ⁽¹⁾
MILEBOU (Gabon)	NEUSER
BALDEH (Gambia)	PEDICINI
ASAMOAH (Ghana)	PONGA (w zastępstwie DELAHAYE, A.)
GARRAWAY (Grenada)	RIVASI ⁽¹⁾
SYLLA (Gwinea)	SCHAFFHAUSER (w zastępstwie ALIOTA, L.)
MANE (Gwinea Bissau)	SENRA RODRÍGUEZ ⁽¹⁾ ⁽²⁾
SEERAJ (Gujana)	SILVA PEREIRA (w zastępstwie THOMAS, I.) ⁽¹⁾ ⁽²⁾
PRIVERT (Haiti)	STIER (w zastępstwie CASY, D.)
PHILLIPS (Jamajka)	STOLOJAN
LABOSO (Kenia)	TELICKA (w zastępstwie DE SARNEZ, M.) ⁽¹⁾ ⁽²⁾
SOFONIA (Lesoto)	THEOCHAROUS (w zastępstwie MUSSOLINI, A.)
MUNTHALE (Liberia)	WENTA ⁽¹⁾ ⁽³⁾
RAZAFINDRAVELO (Madagaskar)	WIELAND ⁽¹⁾
MUNTHALI (Malawi)	ZELLER
SOUKOUNA (Mali)	ZORRINHO ⁽¹⁾ ⁽²⁾
ZAMEL (Mauretania)	
SITHOLE (Mozambik)	
NAHOLO (Namibia)	
OUMAR (Niger)	
ATOSE (Nigeria)	

KANAI (Palau)
KOMUN (Papua Nowa Gwinea)
UWMANIPAYE (Rwanda)
LONG (Saint Lucia)
HUNT (Samoa)
SALL (Senegal) (wiceprzew.)
POOLE (Seszele)
BUNDU (Sierra Leone)
DUNJWA (RPA)
AMIR (Sudan) (**)
PANKA (Surinam) (wiceprzew.)
DLAMINI (Suazi)
NDUGAI (Tanzania)
SANTOS (Timor Wschodni) (*)
KLASSOU (Togo)
KING-ROUSSEAU (Trynidad i Tobago) (*)
TAUSI (Tuvalu)
OULANYAH (Uganda)
LENGKON (Vanuatu)
HAMUDULU (Zambia)
RUKOBO (Zimbabwe)

⁽¹⁾ Obecni w dniu 1 grudnia 2014 r.

⁽²⁾ Obecni w dniu 2 grudnia 2014 r.

⁽³⁾ Obecni w dniu 3 grudnia 2014 r.

(*) Kraj reprezentowany przez osobę niebędącą parlamentarzystą.

(**) Ze statusem obserwatora.

Ponadto obecni:

ANGOLA

TEIXEIRA
PEDRO
JAIME
PEDRO
ANDRÉ
SALAKIAKU

BARBADOS

BRATHWAITE

BENIN

DAYORI
HOUNGNIGBO
AGNIDOZAN

BOTSWANA

MATAMBO

BURUNDI

MWIDOGO
HABONIMANA
NIYUBAHWE
NDAYIRORE

KAMERUN

AWUDU MBAYA
OWONA KONO
NGOUNGOURE SAMBA

**REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRY-
KAŃSKA**

NHON-BABA
NOUGANGA

CZAD

ADJI
MOG-NANGAR
GUELPINA

KONGO, Republika

TSATY MABIALA
INGANI
MVOUAMA
BANDOUBOULA
MADZOU
DOUMA
MENGA

KONGO, DEMOKRATYCZNA RE-PUBLIKA KONGA

BASIALA MAK
MOLEKO MOLIWA
MUKALAY
LUKUKA
MABAYA

GWINEA RÓWNIKOWA

NGUEMA MANANA
NCHAMA ELA MENGUE
ENGOGA MBO NCHAMA

GHANA

ALIFO
NSIAH

JAMAJKA

PHILLIPS

MALAWI

KAPHAMTENGO YONA
LIPANDE
CHITEYEYE
MAKANDE
PATEL

MOZAMBIK

NEMBA UAIENE
DAVA
MATE

SENEGAL

SECK
LO
TALL

SURINAM

NELSON
VISHNUDATT

TRYNIDAD I TOBAGO

JOSEPH
EDWARDS

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

S. TOURE

GABON

MANGOUALA
NDONG NZONG
RISSONGA
NZEH ELLANG

GWINEA

SYLLA
DIALLO
SOUMAH

KENIA

KEMBI GITURA
OCHIENG
SIALAI
MBAYA
NDINDIRI
CHEBET
KARWITHA

MALI

CISSE
M. DIALLO

NIGER

TIEMOKO
CHEGOU
FOUKORI
TONDY
MAINA
ILLO
MCAZALICA

SIERRA LEONE

KUYEMBEH
LEWALLY
SORIE
KOROMA

TANZANIA

MWANJELWA
YAKUBU
MAKWAI

UGANDA

AKOL OKULLU
BAKO
TANNA
KIBIRIGE
KAWEESA
KAGORO

DŻIBUTI

GOUMANEH

GAMBIA

SILLAH
NJIE
CAMARA

GWINEA BISSAU

MANE
DIAS

MADAGASKAR

VANOVASON
LEVAO
RAHARINIRINA
LIAHOSOA
RAZAFINDRATASY

MAURETANIA

EL MOKHTAR
SAMBA
WANATY MARRAKCHY
MOKHTAR
MINT HAMA OULD GHRIB

NIGERIA

ALHASSAN
AKPAN
TILLEY-GYADO

RPA

STEENHUISEN
L.M. NZIMANDE
L. NZIMANDE
ROTHKEGEL
MADLALA
PAULSEN

TOGO

AZILAN

ZAMBIA

KABWE
MUBANGA
MUMBA
NGULUBE

RADA AKP

MOHAMED DIARÉ, minister stanu ds. gospodarczych i finansów (Republika Gwinei), urzędujący przewodniczący Rady AKP

RADA UE**KOMISJA EUROPEJSKA**

NEVEN MIMICA, członek Komisji ds. współpracy międzynarodowej i rozwoju

EUROPEJSKA SŁUŻBA DZIAŁAŃ ZEWNĘTRZNYCH

DE PEYRON, kierownik wydziału ds. obszaru panaafrykańskiego

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

VERBOVEN

UNIA AFRYKAŃSKA

IGUEH

SEKRETARIAT AKP

MUMUNI, wiceprezydent generalny

SEKRETARIAT UE

AGUIRIANO NALDA, wiceprezydent generalny

ZAŁĄCZNIK III

AKREDYTACJA PRZEDSTAWICIELI POZAPARLAMENTARNYCH

Timor Wschodni

Nelson SANTOS

Ambasador

Ambasada Timoru Wschodniego

Trynidad i Tobago

Margaret Allison KING-ROUSSEAU

Ambasador

Ambasada Trynidadu i Tobago

ZAŁĄCZNIK IV

PRZYJĘTE TEKSTY

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie wyzwania, jakim jest pojednanie narodowe w krajach wychodzących z konfliktu lub kryzysu**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- na posiedzeniu w Strasburgu (Francja) w dniach 1–3 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 2 oraz art. 21 ust. 1 i 2.
- uwzględniając zawartą w Kotonu umowę o partnerstwie AKP–WE, w szczególności jej art. 11,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
- uwzględniając rezolucję nr 235 Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów, zgromadzonej na 53. posiedzeniu zwyczajnym w Banjul (Gambia) w dniach od 9 do 22 kwietnia 2013, dotyczącą wymiaru sprawiedliwości w okresach przejściowych w Afryce,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie sytuacji kobiet w konfliktach zbrojnych i ich roli w odbudowie i procesie demokratycznym w krajach po zakończeniu konfliktu (2005/2215(INI)),
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych, Powszechną deklarację praw człowieka, międzynarodowe paktory dotyczące praw człowieka, konwencje genewskie z dnia 12 sierpnia 1949 r. i protokoły dodatkowe z dnia 8 czerwca 1977 r.,
- uwzględniając raport Sekretarza Generalnego ONZ w sprawie praworządności i wymiaru sprawiedliwości w okresach przejściowych w czasie konfliktu i w społeczeństwach wychodzących z konfliktu (S/2004/616), w tym odpowiednie zawarte w nim zalecenia, uwzględniając raport Sekretarza Generalnego ONZ w sprawie nasilenia działań ONZ na rzecz praworządności (A/61/636-S/2006/980), a także jego raport w sprawie nasilenia mediacji i działań wspierających (S/2009/189),
- uwzględniając rezolucje Komisji Praw Człowieka ONZ w sprawie praw człowieka i wymiaru sprawiedliwości w okresach przejściowych (2005/70 z dnia 20 kwietnia 2005 r.), bezkarności (2005/81 z dnia 21 kwietnia 2005 r.) i prawa do prawdy (2005/66 z dnia 20 kwietnia 2005 r.),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 60/147 z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie głównych zasad i wytycznych dotyczących prawa do skorzystania ze środka prawnego i do zadośćuczynienia ofiarom rażących przypadków łamania międzynarodowego prawa w zakresie praw człowieka oraz poważnych naruszeń prawa humanitarnego, a także rezolucje Rady Praw Człowieka nr 9/10 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie praw człowieka i wymiaru sprawiedliwości w okresach przejściowych oraz nr 9/11, również z dnia 24 września 2008 r., w sprawie prawa do prawdy,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 12/12 z dnia 12 października 2009 r. w sprawie prawa do prawdy,
- uwzględniając deklarację przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 16 kwietnia 2010 r. w sprawie konsolidacji pokoju po konfliktach,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE w dniu 3 grudnia 2014 r. w Strasburgu (Francja).

- uwzględniając deklarację przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie wspierania i wzmocnienia państwa prawa w międzynarodowych działaniach mających na celu utrzymanie pokoju i bezpieczeństwa,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z dnia 31 października 2000 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2122 z dnia 18 października 2013 r. mającą na celu wzmocnienie roli kobiet na wszystkich etapach zapobiegania konfliktom,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa nr 2151 z dnia 28 kwietnia 2014 r. w sprawie utrzymania pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego – reforma sektora bezpieczeństwa: wyzwania i możliwości,
 - uwzględniając Konwencję o ochronie dóbr kulturalnych w razie konfliktu zbrojnego (konwencja UNESCO), przyjętą w Hadze w 1954 r., pierwszy protokół do niej z roku 1954 oraz drugi protokół do niej z dnia 26 marca 1999 r.,
 - uwzględniając raport Komisji Prawdy i Pojednania (Republika Południowej Afryki), którego celem było sporządzenie wykazu wszystkich przypadków naruszeń praw człowieka popełnionych od masakry w Sharpeville, która miała miejsce w 1960 r., aby umożliwić pojednanie narodowe między ofiarami przemocy a jej sprawcami,
 - uwzględniając przewodnik zatytułowany „Pojednanie po konfliktach z użyciem siły” opracowany przez Międzynarodowy Instytut Demokracji i Pomocy Wyborczej (IDEA),
 - uwzględniając podręcznik Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w sprawie reformy systemów bezpieczeństwa: wspieranie bezpieczeństwa i wymiaru sprawiedliwości, opublikowany w 2007 r.,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE w sprawie rozprzestrzeniania się terroryzmu na świecie oraz roli internetu i mediów społecznościowych, przyjętą w dniu 19 marca 2014 r. w Strasburgu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (ACP-EU/101.715/14/fin.),
- A. mając na uwadze, że w wielu państwach AKP i Unii Europejskiej istnieją lub istniały wewnętrzne konflikty zbrojne wywoływane napięciami politycznymi, społecznymi, gospodarczymi, etnicznymi lub religijnymi;
- B. mając na uwadze, że utworzenie podstawowych warunków społeczno-gospodarczych ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia prawdziwego, obejmującego wszystkie strony procesu utrwalania stabilności i rozwoju oraz procesu pojednania, oraz mając na uwadze, że taki proces jest jedyną drogą do zapobieżenia stałemu powtarzaniu się konfliktów;
- C. mając na uwadze, że konflikty nasilają problem głodu i skrajnego ubóstwa, na długi czas wstrzymują rozwój i jednocześnie doprowadzają do wielu długotrwałych i bardzo trudnych sytuacji;
- D. mając na uwadze, że trudności w rozwiązywaniu konfliktów i osiągnięciu prawdziwego pojednania zależą od czasu trwania konfliktów, rozmiaru popełnionych aktów przemocy i do liczby ofiar;
- E. mając na uwadze, że negatywne skutki konfliktów dla kobiet i dzieci, a w związku z tym dla pokoju i pojednania, zagrażają stabilności i rozwojowi;
- F. mając na uwadze, że niektóre konflikty mogą wywoływać duże przemieszczenia ludności i tym sposobem zakłócać rozwój gospodarczy i demograficzny całych regionów;
- G. mając na uwadze, jak ważna jest walka z rasizmem oraz tendencjami do dyskryminacji i nietolerancji;
- H. mając na uwadze, że ochrona praw kobiet i dziewcząt oraz ich pełny i stały udział w procesie rozwiązywania konfliktów i pojednania narodowego mają kluczowe znaczenie w zaprowadzaniu trwałego pokoju i gwarantowaniu bezpieczeństwa;
- I. mając na uwadze, że pojednanie jest jednocześnie celem i nadzieją, i że w związku z tym prawdziwe pojednanie jest wyjątkowo złożonym i długotrwałym procesem, który może trwać przez wiele pokoleń oraz wymaga wspólnej i niezachwianej wiary w powodzenie, a także zaangażowania niezależnych organizacji cieszących się zaufaniem wszystkich stron;

- J. mając na uwadze, że nie może być pojednania bez skrzętnego wyliczenia przypadków naruszeń i zbrodni popełnionych przez wszystkie strony, poważnego i uczciwego dochodzenia w sprawie faktów, uznania faktów i okoliczności przez sprawców i ich ofiary, ani bez sprawiedliwego zadośćuczynienia;
- K. mając na uwadze, że środki zmierzające do pojednania mogą być skuteczne tylko, jeżeli są one zgodne z prawem międzynarodowym, zwłaszcza w dziedzinie praw człowieka;
- L. mając na uwadze, że niektóre zbrodnie podlegają właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego, który w pewnych przypadkach jest jedynym organem mogącym osądzić, karać i ścigać za zbrodnie, zapobiec bezkarności i działać odstrasząco na zbrodniarzy;
- M. mając na uwadze, że w większości przypadków zbrodnie i przestępstwa są skrajnym wyrazem silnej urazy odczuwanej przez szeroką warstwę społeczeństwa, oraz że należy zatem dotrzeć do głębokich przyczyn tej urazy;
- N. mając na uwadze, że w niektórych przypadkach była mowa o współnictwie polegającym na milczeniu dużej części społeczeństwa, a nawet o współodpowiedzialności międzynarodowej;
- O. mając na uwadze, że równoległe do drogi sądowej pojawiła się na świecie, a zwłaszcza na kontynencie afrykańskim, inna droga: powstało ponad dwadzieścia komisji „prawdy i pojednania”, a najsłynniejsza z nich w Republice Południowej Afryki;
- P. mając na uwadze, że prawda jest podstawowym warunkiem sprawiedliwości, a powiązania między sprawiedliwością, pojednaniem, pamięcią i pokojem społecznym są zawile; mając na uwadze, że bezkarność jest często głównym tematem debaty między logiką „zapomnienia”, która powoduje byłym ciemnicą, a logiką sprawiedliwości, do której dąży ofiara;
- Q. mając na uwadze, że społeczno-polityczne okoliczności, które spowodowały kryzys, i te które umożliwiły wyjście z kryzysu, są specyficzne dla każdego przypadku i że należy w związku z tym przyjąć odpowiednią i ukierunkowaną strategię prowadzącą do pojednania, w ramach której w pełni i uczciwie zostanie uznana wewnętrzna i zewnętrzna odpowiedzialność;
- R. mając na uwadze, że ponieważ pojednanie jest zobowiązaniem długoterminowym, zasadnicze znaczenie ma konsolidacja zasad sprawiedliwości, państwa prawa i stabilności politycznej, a także zastosowanie szczególnych środków w zakresie integracji społeczno-gospodarczej, rozwoju i odbudowy w celu likwidacji ubóstwa, towarzyszących procesowi przywracania i wzmacniania zaufania;
- S. mając na uwadze, że niedyskryminujący system edukacji na wysokim poziomie może mieć pozytywny wpływ na pokój i przyczynić się do zapobieżenia późniejszym konfliktom;
- T. mając na uwadze, że często podczas konfliktów dziedzictwo kulturowe należące do różnych społeczności etnicznych lub religijnych staje się celem walczących stron, a także mając na uwadze, że niszczenie symboli wspólnej historii i tradycji prowadzi do utrwalenia urazów między stronami i skutkuje zjawiskiem określanym mianem *damnatio memoriae*;
1. żywo zachęca wszystkie podmioty zaangażowane w proces po zakończeniu konfliktu, a w szczególności osoby odpowiedzialne za wyznaczanie kierunków polityki, do wzięcia udziału w budowie procesu pojednania narodowego poprzez konstruktywny, obejmujący wszystkie strony, otwarty i stały dialog, ponieważ przywrócenie pokoju i stabilności w kraju oznacza również eliminację potencjalnego zagrożenia dla całego podregionu;
 2. podkreśla znaczenie parlamentów narodowych w procesie pojednania i demokratyzacji, gdyż odzwierciedlają one różnorodność kraju oraz ułatwiają dialog między poszczególnymi społecznościami;
 3. zwraca uwagę tych podmiotów na znaczenie, jakie ma promowanie w energicznych kampaniach informacyjnych i uświadamiających przesłań o pojednaniu, aby uzyskać silne poparcie ludności i zmobilizować ją do działań przewidzianych w tym celu;

4. zaleca, aby – kiedy system sądowiczy jest przeciążony – tworzyć przy udziale wszystkich grup, w tym kobiet, młodzieży, przywódców społeczności i przywódców religijnych, sądowe i pozasądowe mechanizmy wymiaru sprawiedliwości w okresach przejściowych i dbać o to, aby takie mechanizmy nie ewoluowały w kierunku nadużyć i zakłóceń w ramach wykonywania ogólnych czynności sądowych;
5. podkreśla doniosłą rolę, jaką odgrywa w zwalczaniu bezkarności społeczność międzynarodowa, a w szczególności Międzynarodowy Trybunał Karny;
6. podkreśla konieczność przyznania komisjom „prawdy i pojednania” całkowitej niezależności, wystarczających środków i uprawnień, niezbędnych dla prawidłowej realizacji zadań tych komisji;
7. nawołuje do powołania w każdym parlamencie komisji odpowiedzialnej za kwestie dotyczące praw człowieka;
8. nalega, aby negocjatorzy pokoju nie ulegali pokusie zawierania w ogólnych porozumieniach klauzul o amnestii, bo chociaż bezkarność jest krótkoterminowym katalizatorem, to może być załączkiem nowego konfliktu;
9. podkreśla, że należy dołożyć wszelkich starań, aby narodowe procesy pojednania skutkowały tzw. dywidendą pokoju i były korzystne dla całego społeczeństwa, w tym dla jego najsłabszych grup;
10. podkreśla w szczególności znaczenie, jakie ma niestosowanie ustawowego terminu przedawnienia w przypadku zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych;
11. podkreśla rolę, jaką powinna odgrywać społeczność międzynarodowa w utrzymaniu prawidłowej równowagi między potrzebą pokoju a potrzebą sprawiedliwości po konflikcie, i wzywa do bezstronnego ułatwiania tego zadania przy jednoczesnym udzielaniu dostatecznej pomocy technicznej;
12. wzywa organizacje międzynarodowe i regionalne, w tym Unię Europejską, do przyjęcia ogólnego i uwzględniającego problematykę płci podejścia do udzielania wsparcia procesowi normalizacji w niestabilnych państwach; podkreśla jednak, że każdy przypadek jest specyficzny, i wskazuje na potrzebę określenia strategii, instrumentów i metod budowy klimatu wzajemnego zaufania między instytucjami a ludźmi oraz między samymi ludźmi przy pełnym poszanowaniu różnorodności; wzywa również do wspierania programów edukacyjnych na rzecz budowania pokoju oraz systemów ochrony socjalnej skierowanych do najsłabszych grup społecznych;
13. zwraca uwagę, jak ważne jest podejmowanie konkretnych działań na szczeblu lokalnym w celu ułatwienia pojednania w społeczeństwie, szczególnie organizowanie wśród ludzi młodych kampanii informacyjnych oraz wspólnych projektów, które łączą ponad podziałami etnicznymi, religijnymi czy politycznymi, stanowiącymi zarzewie konfliktów;
14. zachęca społeczność międzynarodową i wszystkie zainteresowane podmioty do zadbania o to, aby podczas trwania procesu pojednania osoby potrzebujące, zwłaszcza po stronie pokonanych, nie były pozbawione pomocy humanitarnej;
15. wzywa państwa do wspierania inicjatyw pokojowych podejmowanych na szczeblu lokalnym i do uwzględnienia potrzeb kobiet w procesie rehabilitacji, reintegracji i odbudowy po zakończeniu konfliktu;
16. wzywa organizacje międzynarodowe, w szczególności Fundusz Narodów Zjednoczonych na rzecz Dzieci (UNICEF), do wspierania rządów, które przyjmują i wdrażają plany działania na rzecz dzieci dotkniętych konfliktem zbrojnym;
17. wzywa wszystkie państwa do podpisania, ratyfikowania i wdrożenia traktatu o handlu bronią (ATT), który wejdzie w życie w dniu 24 grudnia 2014 r., aby:
 - zezwolenia na transfer mogły być wydawane jedynie na podstawie przedstawionego zezwolenia lub specjalnego upoważnienia;
 - obowiązki wynikające z obowiązującego prawa międzynarodowego były wypełniane;
 - embarga nakładane przez Radę Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych były stosowane i przestrzegane oraz
 - zezwolenia i upoważnienia nie były wydawane, jeżeli istnieje ryzyko poważnego pogwałcenia praw człowieka lub naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego, a w szczególności, jeżeli istnieje ryzyko, że broń trafi w ręce nieupoważnionych użytkowników, takich jak terroryści, najemnicy lub partyzanci, i tym samym będzie stanowić zagrożenie dla wewnętrznego lub regionalnego bezpieczeństwa i stabilności;

18. wzywa państwa do wspierania wszelkich inicjatyw i programów, których celem jest stopniowa integracja prześladowanych kobiet ze społeczeństwem, aby stały się one aktywnymi i twórczymi jego członkami;
19. przypomina o doniosłej roli, jaką mogłoby odgrywać społeczeństwo obywatelskie jako łącznik między władzami publicznymi a strukturami pojednania;
20. podkreśla znaczenie pluralistycznych, wolnych i niezależnych środków przekazu, które są nieodzownymi narzędziami uświadamiania, popierania i obrony procesu pojednania, a jednocześnie pomagają w sprawowaniu demokratycznej kontroli nad tym procesem i zapewniają jego przejrzystość;
21. uznaje, że zadośćuczynienie za zbrodnie i akty przemocy jest ważnym aspektem każdego procesu pojednania, i dlatego zwraca się, aby wpisać do budżetów państw oddzielną pozycję na ten cel;
22. podkreśla znaczenie promowania praworządności i zapewniania sprawiedliwości wszystkim ludziom, m.in. poprzez tworzenie skutecznych, odpowiedzialnych i przejrzystych działających instytucji;
23. podkreśla, jak ważna jest ochrona i zabezpieczanie materialnego i niematerialnego dziedzictwa kulturowego, zwłaszcza tego, które ma symboliczną wartość dla poszczególnych społeczności etnicznych i religijnych;
24. usilnie zaleca wzmocnienie struktur i instytucji państwowych, zwłaszcza tych związanych z sądownictwem; wzywa organy krajowe do przeznaczania na ten cel niezbędnych środków;
25. podkreśla, że nie ma rozwoju bez pokoju i stabilności; z zadowoleniem przyjmuje uwzględnienie celu zrównoważonego rozwoju nr 16 w dokumencie końcowym otwartej grupy roboczej ONZ ds. globalnych ram na rzecz rozwoju po roku 2015, który to cel obejmuje promowanie pokojowych i integracyjnych społeczeństw; wzywa państwa AKP, państwa członkowskie UE i społeczność międzynarodową do utrzymania celu nr 16 jako autonomicznego celu w nowych ramach oraz do obrania podejścia opartego na prawach za podstawę globalnej strategii rozwoju;
26. dostrzega znaczenie, jakie ma wspieranie i przestrzeganie niezawisłości i bezstronności sądownictwa jako wstępnego warunku sprawiedliwości i uczciwego procesu oraz demokratycznego instrumentu na rzecz pojednania;
27. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji instytucjom Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej, Radzie AKP, organizacjom integracji regionalnej grupy państw AKP oraz Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie strategii rozwoju sektora prywatnego, w tym innowacji, na rzecz zrównoważonego rozwoju

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- na posiedzeniu w Strasburgu (Francja) w dniach 1–3 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. ⁽²⁾ („umowa z Kotonu”) i zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. ⁽³⁾, a po raz drugi w Wagadugu w dniu 22 czerwca 2010 r. ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 3 grudnia 2014 r. w Strasburgu (Francja).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 28.10.2005, s. 4.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.

- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że: „Głównym celem polityki Unii w tej dziedzinie [polityki współpracy] jest zmniejszenie, a docelowo, likwidacja ubóstwa. Przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju.”⁽¹⁾,
- uwzględniając plan działania na lata 2014–2017 przyjęty na czwartym szczycie UE-Afryka, który odbył się w kwietniu 2014 r. w Brukseli, w szczególności jego pkt 30–32, w których podkreślono znaczenie nauki, technologii i innowacji jako kluczowych dziedzin współpracy⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2011 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011) 637), w którym podkreślono, że UE powinna wspierać konkurencyjne lokalne sektory prywatne w krajach rozwijających się oraz opracować nowe sposoby angażowania sektora prywatnego,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 13 maja 2014 r. pt. „Większa rola sektora prywatnego w osiągnięciu trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w krajach rozwijających się” (COM(2014) 263)⁽³⁾,
- uwzględniając ramy strategiczne rozwoju sektora prywatnego w państwach AKP (ACP/85/004/14) przyjęte w kwietniu 2014 r., których celem jest zapewnienie grupie AKP zasad i ogólnych wytycznych, które ukierunkowałyby jej przyszłe działania w odniesieniu do rozwoju sektora prywatnego,
- uwzględniając Wspólne ramy współpracy AKP–UE dotyczące wsparcia rozwoju sektora prywatnego w państwach AKP (ACP-EU 2119/14 – decyzja nr 7 podjęta na 99. posiedzeniu Rady Ministrów AKP–UE w dniach 16–18 czerwca 2014 r.),
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ na temat współpracy między Organizacją Narodów Zjednoczonych a wszystkimi właściwymi partnerami, w szczególności sektorem prywatnym, przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 1 września 2009 r.⁽⁴⁾,
- uwzględniając strategię pracy z sektorem prywatnym w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (lipiec 2012 r.)⁽⁵⁾,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., w szczególności jej pkt 20, w którym podkreślono konieczność „opracowania silnych partnerstw z sektorem prywatnym i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego z myślą o rozwoju i o likwidowaniu ubóstwa”⁽⁶⁾,
- uwzględniając deklarację paryską z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy oraz program działania z Akry z dnia 4 września 2008 r., który odnosi się do konieczności przodowania w koordynacji pomocy na wszystkich poziomach w powiązaniu z innymi zasobami rozwojowymi oraz w porozumieniu z darczyńcami i przy zachęcaniu społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego do udziału⁽⁷⁾,
- uwzględniając partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju uzgodnione w dniu 1 grudnia 2011 r., w szczególności jego pkt 32 dotyczący konieczności uznania głównej roli sektora prywatnego dla postępu w zakresie innowacji, tworzenia bogactwa, dochodów i miejsc pracy, mobilizowania zasobów krajowych i przyczyniania się tym samym do ograniczenia ubóstwa⁽⁸⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Konferencji Narodów Zjednoczonych z 20–22 czerwca 2012 r. w sprawie Zrównoważonego Rozwoju (Rio+20)⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ <http://www.lisbon-treaty.org/wcm/the-lisbon-treaty/treaty-on-the-functioning-of-the-european-union-and-comments/part-5-external-action-by-the-union/title-3-cooperation-with-third-countries-and-humanitarian-aid/chapter-1-development-cooperation/496-article-208.html>

⁽²⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_Data/docs/pressdata/en/ec/142094.pdf

⁽³⁾ <http://www.ipex.eu/IPEXL-WEB/dossier/document/COM20140263.doc>

⁽⁴⁾ http://www.un.org/partnerships/Docs/partnershipreport_a-56-323.pdf

⁽⁵⁾ <http://www.undp.org/content/dam/undp/library/corporate/Partnerships/Private%20Sector/UNDP-Private-Sector-Strategy-final-draft-2012.pdf>

⁽⁶⁾ <http://www.un.org/millennium/declaration/ares552e.htm>

⁽⁷⁾ <http://www.oecd.org/development/effectiveness/34428351.pdf>

⁽⁸⁾ <http://www.oecd.org/dac/effectiveness/49650173.pdf>

⁽⁹⁾ <http://www.uncsd2012.org/content/documents/814UNCSD%20REPORT%20final%20revs.pdf>

- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju ⁽¹⁾,
 - uwzględniając unijną strategię „Europa 2020”, w szczególności jej cel dotyczący inwestowania 3 % PKB w działalność badawczo-rozwojową, która skupia uwagę na konieczności inwestowania zarówno przez sektory publiczne, jak i prywatne w badania i rozwój oraz na jej celach COM(2010)2020 ⁽²⁾,
 - uwzględniając wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka ⁽³⁾,
 - uwzględniając trójstronną deklarację zasad dotyczących przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając inicjatywę Organizacji Narodów Zjednoczonych Global Compact ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych dotyczące komplementarności i specyficznych wkładów ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając zintegrowane podejście Grupy Banku Światowego do rozwoju sektora prywatnego w krajach otrzymujących pomoc z IDA (Międzynarodowego Stowarzyszenia Rozwoju) ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając strategię rozwoju sektora prywatnego na lata 2013–2017 opracowaną przez Grupę Afrykańskiego Banku Rozwoju „Wspieranie transformacji sektora prywatnego w Afryce” ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając strategię rozwoju sektora prywatnego opracowaną przez Wspólnotę Afryki Wschodniej (30 lipca 2006 r.) ⁽⁹⁾ oraz jej kolejne strategie rozwoju na lata od 2011–2012 do 2015–2016 ⁽¹⁰⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady UE w sprawie roli sektora prywatnego w rozwoju (posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych, Luksemburg, 23 czerwca 2014 r.) ⁽¹¹⁾,
 - uwzględniając otwartą grupę roboczą Zgromadzenia Ogólnego ONZ ds. celów zrównoważonego rozwoju i jej propozycje dotyczące celów zrównoważonego rozwoju,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (ACP-EU/101.700/14/fin.),
- A. mając na uwadze, że powszechnie uznaje się, iż sektor prywatny jest kluczowym motorem wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy, dostarczania towarów i świadczenia usług oraz handlu i innowacji, a także jest niezbędny do wypracowywania bardziej zrównoważonych rozwiązań na rzecz rozwoju, z myślą o przyczynianiu się do stabilności społecznej, środowiskowej i gospodarczej;
- B. mając na uwadze, że ogólnie wspólnota międzynarodowa działająca na rzecz wzrostu w coraz większym stopniu skupia się na roli sektora prywatnego w pobudzaniu wzrostu i podkreśla znaczenie, jakie ma dla wzrostu sektora prywatnego solidne i stabilne otoczenie ustawowe i wykonawcze przyczyniające się do zwiększenia rozwoju i wyników przedsiębiorstw;
- C. mając na uwadze, że sektor prywatny w państwach AKP stoi przed następującymi wyzwaniami: niewystarczająca infrastruktura (zwłaszcza energetyczna i transportowa); brak dostępu do finansowania, w tym do mikrokredytów i kapitału zaangażowanego, lub do kształcenia i rozwoju umiejętności; niewłaściwe regulacje przyjmowane przez rząd; restrykcyjna polityka oraz obszerne sektory nieformalne;

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:2020:FIN:PL:PDF>

⁽³⁾ http://www.ohchr.org/Documents/Publications/GuidingPrinciplesBusinessHR_EN.pdf

⁽⁴⁾ http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/-ed_emp/-emp_ent/-multi/documents/publication/wcms_094386.pdf

⁽⁵⁾ <http://www.unglobalcompact.org/AboutTheGC/>

⁽⁶⁾ <http://www.oecd.org/investment/mne/38783873.pdf>

⁽⁷⁾ <http://www.worldbank.org/ida/papers/ABCs/psd-2013.pdf>

⁽⁸⁾ http://www.afdb.org/fileadmin/uploads/afdb/Documents/Policy-Documents/2013-2017_-_Private_Sector_Development_Strategy.pdf

⁽⁹⁾ http://www.eac.int/index.php?option=com_docman&task=doc_view&gid=167&Itemid=163

⁽¹⁰⁾ http://www.eac.int/index.php?option=com_docman&task=doc_view&gid=650&Itemid=163

⁽¹¹⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/143315.pdf

- D. mając na uwadze, że sektor prywatny w państwach AKP może pobudzać inwestycje w rozwiązania niskoemisyjne i zasobooszczędne, których celem jest osiągnięcie zielonej gospodarki sprzyjającej włączeniu społecznemu;
- E. mając na uwadze, że sektor prywatny, w tym mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa (MMŚP), jest uważany za niezbędny warunek tworzenia miejsc pracy, zwłaszcza w krajach najsłabiej rozwiniętych, oraz generowania dochodu publicznego, pobudzania gospodarek, dostarczania towarów i świadczenia usług, postępu innowacji, a także dostarczania zachęt do przechodzenia z gospodarki nieformalnej do gospodarki formalnej;
- F. mając na uwadze, że aby zwiększyć skuteczność państwowej polityki przemysłowej, należy wykorzystać możliwości sektora prywatnego jako partnera w dziedzinie finansowania, wdrażania, doradztwa i pośrednictwa;
- G. mając na uwadze, że wsparcie dla rozwoju sektora prywatnego powinno koncentrować się na obszarach, gdzie dzięki ukierunkowanemu, innowacyjnemu i rozsądnie zorganizowanemu zaangażowaniu sektora publicznego, w tym partnerstw publiczno-prywatnych, można osiągnąć największe ograniczenie bezrobocia bez dodatkowego obciążania środowiska;
- H. mając na uwadze, że współpraca między międzynarodowymi/ponadnarodowymi i regionalnymi/lokalnymi podmiotami sektora prywatnego zyskuje coraz większe uznanie jako skuteczne narzędzie wspierania rozwoju sektora prywatnego i zwiększania społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;
- I. mając na uwadze, że konieczne jest szczególne podkreślenie roli przedsiębiorczości oraz zatrudnienia kobiet i osób młodych, jak też ich dostępu do zasobów, kształcenia i szkolenia oraz lokalnych/regionalnych rynków;
- J. mając na uwadze, że Global Compact to otwarta i dobrowolna inicjatywa w ramach obywatelskiej odpowiedzialności organizacji, skupiająca szerokie grono wielostronnych uczestników z całego świata, w ramach której przedsiębiorstwa są proszone o przyswojenie, wspieranie i wdrażanie – w ramach ich obszarów wpływu – zestawu podstawowych zasad w dziedzinie praw człowieka, norm pracy, środowiska naturalnego i zwalczania korupcji;
- K. mając na uwadze, że według Afrykańskiego Banku Rozwoju sektor prywatny już odpowiada za dwie trzecie inwestycji w Afryce, trzy czwarte jej wyników gospodarczych i dziewięć dziesiątych miejsc pracy w gospodarce formalnej i nieformalnej;
1. podkreśla znaczenie efektywnej współpracy publiczno-prywatnej i ściślejszego partnerstwa oraz dialogu między władzami krajowymi i lokalnymi a sektorem prywatnym z uwagi na ich wspólną odpowiedzialność za osiągnięcie celów rozwojowych i wzrostu gospodarczego bardziej sprzyjającego włączeniu społecznemu w państwach AKP;
 2. podkreśla, że w obecnym kontekście globalnych zmian gospodarczych i dążenia do konwergencji gospodarczej rozwój sektora prywatnego w państwach AKP ma zasadnicze znaczenie dla przyczyniania się do rozwoju gospodarki państw AKP oraz poprawy warunków życia ich ludności;
 3. podkreśla, że pokój i stabilność są kluczowymi warunkami dobrobytu i wzrostu gospodarczego; w związku z tym podkreśla, że cel zrównoważonego rozwoju nr 16, który obejmuje wspieranie pokojowych i integracyjnych społeczeństw, ogólnodostępny wymiar sprawiedliwości oraz tworzenie skutecznych, rozliczalnych i reprezentujących całe społeczeństwo instytucji na wszystkich szczeblach, zaproponowany w dokumencie końcowym otwartej grupy roboczej ONZ, pozostaje autonomicznym celem zawartym w globalnych ramach na rzecz rozwoju po roku 2015;
 4. zachęca sektor prywatny, a w szczególności mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie lokalne przedsiębiorstwa do uczestnictwa w projektowaniu i realizacji polityki i strategii rozwoju z myślą o sprzyjaniu zrównoważonemu wzrostowi, tworzeniu miejsc pracy i zmniejszaniu ubóstwa;
 5. uważa, że wzrost gospodarczy wymaga sprzyjającego otoczenia biznesowego, opartego na takich podstawach, jak jasne, stabilne i przejrzyste ramy prawne, pewność prawna, poszanowanie praworządności, dostęp do finansowania, brak zbędnych obciążeń administracyjnych, rozwój infrastruktury oraz promowanie ducha przedsiębiorczości; takie otoczenie sprzyja istnieniu konkurencyjnego i innowacyjnego (lokalnego) sektora prywatnego, w tym MMŚP, który może korzystać z możliwości, jakie dają zintegrowane na szczeblu globalnym i regionalnym rynki oraz sektory bankowy i finansowy;

6. podkreśla znaczenie innowacji we współczesnych realiach biznesowych i zachęca do wspierania przedsiębiorstw inwestujących w pionierskie rozwiązania lub oferujących takie rozwiązania innym, które są kluczowymi czynnikami motywującymi ich do prowadzenia działalności w sektorze prywatnym;
7. podkreśla konieczność prowadzenia współpracy międzynarodowej i skutecznych działań, aby zwalczać uchylanie się od opodatkowania w państwach AKP;
8. uważa, że przyszły wzrost gospodarczy w państwach AKP oraz ścieżka ku zrównoważonemu rozwojowi są ściśle związane z rozwojem lokalnego sektora prywatnego, który może przyczyniać się do zróżnicowania gospodarek lokalnych i tworzenia godziwych miejsc pracy oraz do zwiększenia możliwości określenia przez poszczególne państwa skutecznych ram radzenia sobie z licznymi wyzwaniami, jakie przed nimi stoją, takimi jak braki w infrastrukturze, niewłaściwe regulacje, niezgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju gospodarowanie zasobami (w kluczowych dziedzinach takich jak przemysł wydobywczy, leśnictwo i rybołówstwo) oraz poważne niedobory wykwalifikowanych pracowników;
9. podkreśla konieczność ciągłego rozwoju infrastruktury w sektorach transportu i energii, bez czego działalność sektora prywatnego jest utrudniona lub nawet, w niektórych sektorach gospodarki, niemożliwa;
10. podkreśla, że sektor prywatny potrzebuje przyjaznego dla gospodarki środowiska, które pozwoli przedsiębiorstwom skutecznie działać, a także konkretnych instytucji i strategii politycznych wspierających rozwój; aby utworzyć takie przyjazne środowisko, państwa AKP powinny zapewnić stabilność makroekonomiczną, ustanowić skuteczny system finansowy, wspierać i zapewniać konkurencję, lecz również stabilność polityczną i społeczną, a także rozwój kapitału ludzkiego, poświęcając pełną uwagę kształceniu i szkoleniu zawodowemu;
11. podkreśla, że należy wzmocnić instytucje i zarządzanie, aby wspierać większy udział sektora prywatnego w gospodarce formalnej i sprzyjać przekształcaniu się gospodarki nieformalnej w gospodarkę formalną, oraz że należy wprowadzić politykę prowadzącą do rozwijania lokalnego sektora prywatnego i gospodarki społecznej jako podmiotów świadczących podstawowe usługi oraz przyczyniających się do mobilizacji zasobów krajowych i rozwoju infrastruktury;
12. wzywa sektor prywatny i władze publiczne do wdrożenia ambitnego programu Europa – Afryka opartego na polityce wzajemnego wzrostu, przyczyniającej się do bezpieczeństwa energetycznego oraz ogólnodostępnej energii;
13. zachęca sektor prywatny na szczeblu europejskim, międzynarodowym i lokalnym do zaangażowania się i współpracy w celu osiągnięcia rozwoju poprzez tworzenie sojuszy i organizowanie wspólnych działań, aby zmobilizować sektor prywatny do działań na szczeblu lokalnym, w tym wspierania tworzenia przedsiębiorstw za pomocą zachęt podatkowych, dostępu do finansowania oraz mechanizmów podziału ryzyka;
14. podkreśla, że wzmocnienie budowania potencjału i wiedzy fachowej to niezbędne warunki stworzenia silnego i innowacyjnego sektora prywatnego, a nie można tego osiągnąć bez powszechnego dostępu do kształcenia i szkolenia zawodowego, rozwijania umiejętności w zakresie przedsiębiorczości oraz zwiększenia możliwości w zakresie mobilności specjalistów i studentów w skali światowej; popiera programy mobilności dla studentów, w tym programy międzyszkolne i międzyuniwersyteckie w państwach AKP; zwraca uwagę na możliwości wymiany najlepszych wzorców między UE a państwami AKP, zwłaszcza dzięki korzystaniu z europejskiego doświadczenia w zakresie programu Erasmus i Erasmus Plus;
15. podkreśla, że należy ściśle angażować podmioty AKP w programy i projekty realizowane w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju, aby wykształcić w nich poczucie odpowiedzialności;
16. podkreśla, że ważne jest, aby działania na poszczególnych poziomach (krajowe programy orientacyjne, regionalne programy orientacyjne, wewnętrzne fundusze AKP itp.) uzupełniały się wzajemnie, tak aby umożliwić powstanie wartości dodanej na każdym poziomie rozwoju sektora prywatnego w państwach AKP;
17. wzywa sektor prywatny do korzystania w sposób planowy z subwencji w celu wsparcia inwestycji infrastrukturalnych oraz z kredytów dzięki ściślejszej współpracy, w szczególności w przypadku sektora MŚP, z międzynarodowymi bankami komercyjnymi, które mogą pobudzać przedsiębiorczość wśród ludzi młodych i kobiet oraz tworzyć godziwe miejsca pracy;

18. podkreśla potrzebę lepszego koordynowania w dziedzinie współpracy prywatno-publicznej oraz bardziej spójnego i zintegrowanego podejścia, ze skutecznymi zasadami, między UE a państwami AKP, nawiązania dialogu z sektorem prywatnym i opracowania odpowiedzialnych zasad prowadzenia działalności z punktu widzenia socjalnego, fiskalnego, środowiska naturalnego i budżetowego, z myślą o zwalczaniu ubóstwa i nierówności;
19. podkreśla znaczenie krajowych programów orientacyjnych, które opierają się na własnych strategiach rządowych i są dopasowane do specyficznej sytuacji i potrzeb poszczególnych państw; podkreśla konieczność zwiększania skuteczności operacyjnej oraz oddziaływania sektora prywatnego w procesach realizacji;
20. zachęca UE i jej państwa członkowskie do przekazania państwom AKP technologii pozwalających im skuteczniej walczyć ze zmianą klimatu;
21. podkreśla znaczenie współpracy w obrębie państw AKP na rzecz wspierania rozwoju sektora prywatnego w państwach AKP w ramach 11. EFR oraz konieczność lepszego informowania państw AKP o istniejących programach, instrumentach i narzędziach wspierających rozwój sektora prywatnego w ramach umowy z Kotonu;
22. podkreśla znaczenie, jakie ma istnienie i wzmocnienie mechanizmów monitorowania realizacji pomocy rozwojowej w celu maksymalizacji wspierającej roli istniejących instrumentów i narzędzi, które wspomagają rozwój sektora prywatnego;
23. uważa, że istotne jest, aby MMŚP w państwach AKP ściślej współpracowały z MMŚP w Europie dzięki odpowiedniemu ukierunkowaniu programów wsparcia publicznego, jak te oferowane przez Europejską Sieć Przedsiębiorczości, które mogą służyć za wzorzec zacieśniania współpracy między MŚP, dzięki włączeniu drobnych podmiotów lokalnych do europejskich sieci dostaw, zwłaszcza w dziedzinie rolnictwa, umożliwiając transfer technologii i wiedzy fachowej;
24. podkreśla rolę Europejskiego Banku Inwestycyjnego we wspieraniu rozwoju sektora prywatnego w państwach AKP w ramach instrumentu inwestycyjnego;
25. wyraża nadzieję, że przyszły europejski podatek od transakcji finansowych będzie w znacznej mierze przekazywany na pomoc krajom rozwijającym się;
26. podkreśla, że Afryka Subsaharyjska zasługuje na szczególną uwagę w zakresie podejścia polegającego na łączeniu pożyczek i dotacji, oraz popiera utworzenie wielosektorowego instrumentu, z którego byłyby finansowane projekty w skali krajowej w Afryce Subsaharyjskiej, zwłaszcza te umożliwiające MŚP dostęp do finansowania;
27. podkreśla, że optymalne rozwiązania nie będą takie same w poszczególnych państwach AKP, z uwagi na niejednolite potrzeby w zakresie koniecznego potencjału instytucjonalnego, przejrzystości, rozliczalności i sprzyjającego otoczenia biznesowego; zachęca jednakże do wymiany dobrych wzorców, zwłaszcza między państwami AKP, oraz do propagowania dobrze funkcjonujących rozwiązań;
28. uznaje, że aby pobudzać sprzyjający rozwojowi wzrost gospodarczy i społeczny, konieczne jest zapewnienie prawodawstwa biorącego pod uwagę aspekt płci, które ułatwiać będzie kobietom wejście na rynek pracy w sektorze produkcji nie tylko przez zmiany prawne w zakresie dostępu do finansowania przez kredyt, ale i za pomocą konkretnych programów szkoleniowych, które mogą przekształcić obserwowane w państwach AKP pozytywne przemiany w sektorze edukacji w rzeczywiste możliwości gospodarcze;
29. apeluje o wypełnienie podjętych w Pusanie zobowiązań dotyczących spójności polityki rozwojowej i zaangażowania sektora prywatnego w rozwój oraz zobowiązań uzgodnionych w deklaracji paryskiej w sprawie skuteczności pomocy i w programie działania z Akry; podkreśla konieczność uwzględnienia roli sektora prywatnego w projektowaniu i wdrażaniu globalnych ram na okres po 2015 r.;

30. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP–UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Radzie Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, parlamentom regionalnym i narodowym oraz organizacjom regionalnym mającym związki z państwami AKP.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie społecznych i gospodarczych skutków niewłaściwego odżywiania w państwach AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- na posiedzeniu w Strasburgu (Francja) w dniach 1–3 grudnia 2014 r.,
 - uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając umowę o partnerstwie AKP–UE (umowa z Kotonu), w szczególności jej art. 25 ust. 1 lit. b) dotyczący poprawy żywienia oraz likwidowania głodu i niedożywienia,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2004 r. w sprawie żywności i bezpieczeństwa żywnościowego (ACP-EU 3692/04/fin.),
 - uwzględniając opracowany przez Światową Organizację Zdrowia trzynastoletni kompleksowy plan realizacji dotyczący żywienia matek, niemowląt i małych dzieci (2012–2025),
 - uwzględniając afrykańską regionalną strategię żywienia (2005–2015),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 marca 2013 r. zatytułowany „Zwiększenie roli żywienia matek i dzieci w pomocy zewnętrznej: ramy polityki UE” (COM(2013) 141),
 - uwzględniając apel o większą mobilizację przeciwko niewłaściwemu odżywianiu dzieci, wystosowany przez parlamentarzystów europejskich i afrykańskich w dniu 8 czerwca 2013 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. Społecznych i Środowiska (ACP-EU/101.717/14/fin.),
- A. mając na uwadze, że na problem niewłaściwego odżywiania składa się zarówno przeżywanie jak i niedożywienie, oraz że problem ten ma bezpośredni negatywny wpływ u pojedynczych osób i całych społeczności na choroby i niepełnosprawność, rozwój mózgu, poziom wykształcenia, perspektywy zatrudnienia oraz możliwości uzyskania dochodów;
- B. mając na uwadze, że według FAO około 2 mld osób nie spożywa wystarczającej ilości mikrośladków odżywczych, np. witamin i składników mineralnych, co może prowadzić do niedożywienia;
- C. mając na uwadze, że na problem niewłaściwego odżywiania wpływa wiele czynników związanych z ubóstwem, brakiem bezpieczeństwa żywnościowego, złą infrastrukturą wodno-kanalizacyjną i niedostateczną opieką zdrowotną, a przyczynami tego stanu mogą być ubogie zasoby naturalne, słabe rządy, konflikty, zmiana klimatu, wzrost demograficzny, subsydia wywozowe szkodzące lokalnym rynkom, wysokie i zmienne ceny żywności oraz niedostateczne inwestycje w rodzinne gospodarstwa rolne produkujące żywność na potrzeby lokalnych konsumentów, oraz mając na uwadze, że ludność afrykańskich państw AKP, w szczególności ludność Sahelu, jest zagrożona suszą, pustynnieniem, brakiem usług zdrowotnych i edukacyjnych, izolacją i słabą komunikacją;
- D. mając na uwadze, że skutkiem niewłaściwego odżywiania jest nie tylko niedożywienie, lecz również otyłość, a zarówno jedno, jak i drugie negatywnie wpływa na zdrowie i rozwój; mając na uwadze, że głównym problemem w krajach Afryki Subsaharyjskiej jest niedożywienie wynikające z niedostatku żywności, natomiast w innych regionach AKP niezdrowe odżywianie związane z ubóstwem może prowadzić do otyłości albo niedożywienia;

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE w dniu 3 grudnia 2014 r. w Strasburgu (Francja).

- E. mając na uwadze, że problem niewłaściwego odżywiania i jego negatywne skutki najczęściej dotyczą najbardziej marginalizowanych grup społecznych, takich jak kobiety, dzieci, osoby starsze i niepełnosprawne;
- F. mając na uwadze, że przyczyny i skutki niewłaściwego odżywiania mają charakter wielopłaszczyznowy i wymagają odpowiedzi wielosektorowych i kompleksowych, które w perspektywie krótko- i długoterminowej muszą wpisywać się w szersze strategie mające na celu zapewnienie prawa do pożywienia (dostępność i adekwatność żywności), aby zwiększyć bezpośrednie działania na rzecz żywienia koncentrujące się na kobietach w ciąży i dzieciach poniżej drugiego roku życia oraz rozszerzyć zakres polityki rozwojowej uwzględniającej kwestie żywieniowe; mając na uwadze, że kobiety stanowią grupę szczególnie wrażliwą, zaś ich stałe niedożywienie prowadzi do przekazywania z pokolenia na pokolenie problemów niedowagi i niedoborów żywieniowych, a także mając na uwadze, że gdy zwiększają się dochody, kobiety odgrywają decydującą rolę w poprawie żywienia w gospodarstwach domowych, a zatem i żywienia dzieci;
- G. mając na uwadze, że niedostateczne spożywanie składników odżywczych przez długi czas i częste infekcje mogą prowadzić do zahamowania rozwoju człowieka, a skutki tego procesu w postaci opóźnionego rozwoju motorycznego i umysłowego są w znacznej mierze nieodwracalne; mając na uwadze, że okresy niedoboru żywności i nieleczone powszechnie występujące choroby, jak biegunka i zapalenie płuc, mogą doprowadzić do wyniszczenia organizmu, a potencjalnie nawet do śmierci, a także mając na uwadze, że w przypadku niewłaściwie odżywiających się kobiet i dziewcząt w wieku reprodukcyjnym występuje większe prawdopodobieństwo urodzenia mniejszych dzieci (o mniejszej masie i niższym wzroście);
- H. mając na uwadze, że niedożywienie powoduje 45 % zgonów dzieci poniżej piątego roku życia;
- I. mając na uwadze, że śmiertelność i zapadalność na choroby związane z niewłaściwym odżywianiem powodują w gospodarce bezpośrednie straty w kapitale ludzkim i spadek wydajności, zwłaszcza z powodu obniżonych zdolności umysłowych i gorszych wyników w szkole, wynikających z niedożywienia we wczesnym dzieciństwie;
- J. mając na uwadze, że osoby niedożywione we wczesnym dzieciństwie są w dalszym życiu bardziej narażone na choroby niezakaźne, w tym cukrzycę i choroby układu naczyniowego, co znacznie zwiększa koszty opieki lekarskiej w systemach ochrony zdrowia o ograniczonych zasobach;
- K. mając na uwadze, że łączne koszty gospodarcze niewłaściwego odżywiania szacuje się w przedziale od 2–3 % do 16 % produktu krajowego brutto w krajach, gdzie problem ten jest największy;
- L. mając na uwadze, że poprawa żywienia jest warunkiem wstępnym osiągnięcia celów, jakimi są eliminacja ubóstwa i głodu, zmniejszenie śmiertelności dzieci, poprawa stanu zdrowia matek, zwalczanie chorób, wzmocnienie pozycji kobiet i zdobycie powszechnego wykształcenia na poziomie podstawowym;
- M. mając na uwadze, że w skali światowej u ok. 165 mln, czyli jednej czwartej populacji dzieci na świecie występuje zahamowanie rozwoju, a 2,6 mln dzieci w wieku poniżej pięciu lat umiera co roku wskutek niedożywienia, przy czym ponad 90 % w Afryce i Azji;
- N. mając na uwadze, że uważa się, iż najistotniejszym okresem, kiedy można zapobiegać niedożywieniu i jego skutkom w dorosłości, jest pierwszych 1 000 dni życia dziecka, wliczając w to okres ciąży, oraz mając na uwadze, że przez pierwszych sześć miesięcy po urodzeniu powinno się wyłącznie karmić piersią;
- O. mając na uwadze, że FAO podała, iż w XX w. różnorodność upraw zmniejszyła się o 75 %, a jedna trzecia obecnej różnorodności może zniknąć do 2050 r.; mając na uwadze, że zaledwie 30 rodzajów upraw dostarcza 90 % kalorii spożywanych przez ludzi, a tylko trzy gatunki zbóż (ryż, pszenica i kukurydza) są źródłem ponad połowy kalorii spożywanych przez ludzi;
- P. mając na uwadze, że sektor prywatny, w tym światowe i krajowe przedsiębiorstwa zajmujące się produkcją żywności, jak również drobne podmioty, np. przedsiębiorcy, rolnicy i sprzedawcy, mają duże możliwości przyczyniania się do wielostronnych wysiłków na rzecz poprawy żywienia; mając jednak na uwadze, że wkład sektora prywatnego musi koniecznie wpisywać się w szersze strategie przeciwdziałania niewłaściwemu odżywianiu, opierające się na prawie do pożywienia, i że musi być odpowiednio regulowany;

- Q. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe i żywieniowe zależy od zrównoważonych systemów rolno-spożywczych na poziomie lokalnym, regionalnym i subregionalnym, opartych na rolnictwie rodzinnym, które uwzględnia bezpieczeństwo dostępu do środków produkcji na niewielką skalę (ziemi, narzędzi, kredytów itd.), jest zróżnicowane i lokalne, a jego zadaniem jest wyżywienie w pierwszej kolejności ludności lokalnej;
- R. mając na uwadze, że coraz szerzej uznaje się, iż problem niewłaściwego odżywiania w dużej części dotyczy osób umiarkowanie lub przewlekłe niedożywionych, co z kolei prowadzi do nowego ukierunkowania działań, tak aby nie skupiały się one wyłącznie na leczeniu, ale uwzględniały również profilaktykę;
- S. mając na uwadze, że interwencje i programy w dziedzinie rolnictwa uwzględniające problem żywienia, siatki bezpieczeństwa socjalnego oraz rozwój i edukację we wczesnym dzieciństwie mają ogromny potencjał zwiększania skali i skuteczności interwencji ukierunkowanych na żywienie;
- T. mając na uwadze, że wiele krajów rozwijających się polega w zbyt dużym stopniu na pozyskiwaniu białka z dziko żyjących zwierząt, których zasoby są nietrwałe, nierejestrowane i coraz mniejsze, a to z kolei może ewentualnie skutkować w bliskiej przyszłości dietą bezbiałkową oraz pogłębić jeszcze problem niewłaściwego odżywiania;
- U. mając na uwadze, że najbardziej dotknięte państwa AKP, wraz z darczyńcami, organizacjami wielostronnymi i sektorem prywatnym, mają istotną rolę do odegrania w zwiększeniu środków na specyficzne programy żywieniowe oraz programy uwzględniające problem żywienia;
- V. mając na uwadze, że w walce z niewłaściwym odżywianiem nadrzędne znaczenie ma angażowanie rodzin i społeczności lokalnych, tak aby walkę tę można było toczyć nawet na bardzo odległych obszarach, gdzie struktury państwowe są słabe lub nie funkcjonują;
- W. mając na uwadze, że kluczowe inwestycje w zdrowie publiczne muszą iść w parze z reformami systemów żywieniowych oraz ze wspólnymi działaniami globalnymi w celu naprawy globalnego systemu żywieniowego, prowadzonymi przez rządy, lecz obejmującymi również kluczowe podmioty, takie jak sektor prywatny, społeczeństwo obywatelskie i społeczności;
- X. mając na uwadze, że na terenach suchych i półsuchych pasterstwo okazuje się bardziej produktywnie niż hodowla osiadła pod względem ilości produkowanego mięsa na hektar i pod względem wydajności kalorycznej na hektar, a także mając na uwadze, że przyczynia się ono w ten sposób do wyżywienia ludności, a tym samym do zwiększenia bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego oraz odporności; mając na uwadze, że mobilność pasterzy, a tym samym ich większa zdolność do dostosowania się do zmiany klimatu niż w przypadku osiadłych hodowców, może zwiększyć bezpieczeństwo żywnościowe;
- Y. mając na uwadze, że 50 z 79 państw AKP to państwa nadbrzeżne, a ponad 60 z nich eksportuje ryby i produkty rybne na rynki regionalne i międzynarodowe;
- Z. mając na uwadze, że unijna polityka w zakresie współpracy na rzecz rozwoju i wspólna polityka rybołówstwa muszą być spójne, dopełniać się nawzajem i muszą być właściwie koordynowane;
1. wzywa państwa AKP do ustanowienia w swoich rocznych budżetach krajowych odrębnej i w pełni finansowanej pozycji przeznaczonej na interwencje ukierunkowane na żywienie i dotyczące wszystkich ludzi, w tym najbardziej marginalizowanych, takich jak kobiety, dzieci, osoby starsze i niepełnosprawne;
 2. zachęca UE do wypełnienia podjętego przez nią zobowiązania do wspierania krajów partnerskich w zmniejszeniu o siedem milionów do 2015 r. liczby dzieci poniżej piątego roku życia, u których występuje zahamowanie rozwoju, do wspierania podstawowej opieki zdrowotnej i podejmowania w zależności od potrzeb działań w celu niesienia pomocy w okresach kryzysu żywnościowego, przeciwdziałania niedowadze i, jeżeli zajdzie potrzeba, łączenia strategii przeciwdziałania niedowadze i zahamowaniu rozwoju;
 3. wzywa do większych inwestycji w sprawdzone i skalowalne interwencje, które mogą wzbogacić i uzupełnić diety ludzi, jeśli brakuje w nich niezbędnych składników odżywczych, w tym do rozbudowy i aktualizacji istniejących programów oraz do przeznaczenia nowych środków na tworzenie programów, jeżeli takowe nie istnieją, oraz do skupienia się na interwencjach takich jak wzbogacanie podstawowych produktów żywnościowych i dodatków do potraw za pomocą wzbogacania w mikroskładniki odżywcze;

4. wzywa państwa AKP do włączenia walki z niewłaściwym odżywianiem do wszystkich powiązanych obszarów polityki rozwoju, a zwłaszcza do polityki rolnej i programów podstawowej opieki zdrowotnej w kontekście bardziej kompleksowego podejścia opartego na prawie do pożywienia, przy jednoczesnym dopilnowaniu, by w tej polityce i tych programach uwzględniono osoby najbardziej marginalizowane, takie jak kobiety, dzieci, osoby starsze i niepełnosprawne, a także by sprawdzono, czy inne strategie polityczne są spójne z celami w dziedzinie żywienia;
5. podkreśla ścisłe powiązanie między niedożywieniem, niewłaściwym odżywianiem i dostępem do wody pitnej w niektórych krajach oraz zachęca rządy i społeczność międzynarodową do dalszych wysiłków, aby zapewnić dostęp do wody pitnej zarówno na obszarach miejskich, jak i wiejskich;
6. wzywa społeczność międzynarodową do obrony podejścia oddolnego oraz promowania gospodarek lokalnych i handlu, który może wspierać produkcję lokalną; podkreśla, że zasady handlu międzynarodowego muszą zapewnić przestrzeń polityczną, aby wspierać źródła utrzymania i miejsca pracy na obszarach, gdzie ludzie zamieszkują, a także zapewnić stałą lokalną dostępność żywności;
7. wzywa Komisję Europejską do wypełnienia z pomocą państw AKP zobowiązań zawartych w komunikacie z marca 2013 r. pt. „Zwiększenie roli żywienia matek i dzieci w pomocy zewnętrznej: ramy polityki UE”, dotyczących zmniejszenia o co najmniej 10 % do 2025 r. liczby dzieci poniżej piątego roku życia, u których występuje zahamowanie rozwoju, lecz również do zajęcia się kluczową kwestią skrajnie ostrego niedożywienia;
8. podkreśla, że konieczne jest przywództwo, zaangażowanie i odpowiedzialność na szczeblu krajowym i międzynarodowym w przeznaczaniu środków budżetowych i promowaniu inwestycji, które w sposób zrównoważony wpisują się w długoterminowe programy żywieniowe w państwach AKP; w pełni popiera rolę Komitetu ONZ ds. Światowego Bezpieczeństwa Żywnościowego w poprawie koordynacji i zarządzania globalnym systemem żywieniowym;
9. przypomina o zobowiązaniu państw AKP do przeznaczania 10 % ich budżetów krajowych na rozwój sektora rolnictwa, a także nalega, aby w pierwszej kolejności rozwijać rolnictwo rodzinne, oparte na produkcji rolnej na użytek lokalny, aby zapewnić trwałe bezpieczeństwo żywnościowe ludności;
10. podkreśla, że problem niewłaściwego odżywiania wymaga globalnej i skoordynowanej reakcji politycznej; zaleca państwom AKP, aby włączyły wyraźne cele żywieniowe do swoich strategii politycznych w zakresie rolnictwa, zdrowia, edukacji, gospodarki i ochrony socjalnej;
11. podkreśla konieczność wprowadzenia przejrzystych i wiążących ram prawnych i regulacyjnych dotyczących odpowiedzialności przemysłu spożywczego w państwach AKP za dostarczanie pełnowartościowych produktów spożywczych, zgodnie z zasadami i podejściem wynikającymi z prawa do pożywienia;
12. podkreśla, że sektor prywatny może odegrać istotną rolę w zwiększaniu jakości inwestycji publicznych, oraz że inwestycje w rolnictwo afrykańskie powinny być oparte na samowystarczalności; wyraża zaniepokojenie faktem, że zawłaszczanie gruntów oraz duże przedsiębiorstwa rolno-spożywcze mogą stanowić zagrożenie dla lokalnej ludności i produkcji, ponieważ mogą prowadzić do krótkoterminowej nadmiernej eksploatacji gruntów, które następnie zostaną porzucone, do niszczenia naturalnych obiegów i do wydalania lokalnych mieszkańców z ich ziemi, a co za tym idzie – do porzucania przez nich upraw;
13. zachęca państwa AKP do utworzenia lub rozwinięcia krajowych agencji ds. nauki, technologii i innowacji, mogących propagować technologie i wiedzę fachową w zakresie monitorowania wyników żywieniowych, tak aby oferować decydom politycznym zajmującym się opracowywaniem interwencji uwzględniających problem żywienia poparte dowodami informację;
14. wzywa państwa AKP do utworzenia lub rozwinięcia przejrzystych i udostępnianych publicznie systemów informujących o skutkach niewłaściwego odżywiania i sposobach likwidacji tego problemu, a także do ułatwienia procesu decyzyjnego, tak aby możliwe było osiągnięcie lepszych wyników w dziedzinie żywienia, przy uwzględnieniu zaleceń Światowej Organizacji Zdrowia; wzywa państwa AKP do stworzenia warunków do zdrowego odżywiania i propagowania go, a także umożliwienia dostępu do żywności dobrej jakości w wystarczającej ilości; wzywa do wspierania zróżnicowanego odżywiania oraz wzmocnienia lokalnych systemów żywnościowych;

15. wzywa Komisję Europejską i państwa AKP do przedsięwzięcia konkretnych środków w celu rozwiązania problemu skrajnie ostrego niedożywienia oraz do uznania tego problemu za priorytet w dziedzinie rozwoju, a nie tylko za kwestię humanitarną;
16. wzywa zwłaszcza państwa AKP najbardziej dotknięte problemem niedożywienia do wprowadzenia opartych na dowodach naukowych interwencji w zakresie żywienia skierowanych do kobiet, które jeszcze nie zaszły w ciążę, oraz do nastolatków;
17. podkreśla, że w ciągu najbliższych kilkudziesięciu lat państwa AKP staną w obliczu dużego wzrostu liczby ludności, co może być szansą, lecz również problemem, jeżeli nie zrobi się nic, aby sprzyjać rozwojowi i edukacji dzieci oraz aby zwalczać problem skrajnie ostrego niedożywienia, który dotyczy głównie dzieci;
18. zachęca do tworzenia partnerstw między rządami, darczyńcami oraz podmiotami sektora prywatnego i społeczeństwa obywatelskiego, zwłaszcza organizacjami rolników, w zakresie rozszerzania interwencji żywieniowych na szczeblu lokalnym i krajowym, w szczególności poprzez ruch na rzecz poprawy stanu wyżywienia „Scaling Up Nutrition”, ze strukturami służącymi ułatwianiu, wspieraniu i koordynowaniu działań;
19. powtarza, jak ważne jest zabezpieczenie wszystkich istniejących praw do gruntów, aby wzmocnić rolnictwo rodzinne oraz stawić opór zjawisku zawłaszczania gruntów przez przedsiębiorstwa zewnętrzne, które jeszcze bardziej zagraża bezpieczeństwu żywnościowemu;
20. wzywa państwa AKP do angażowania kobiet i osób niepełnosprawnych w proces decyzyjny dotyczący krajowych i międzynarodowych działań w odpowiedzi na krajowe i światowe wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia, a także zwraca się do państw AKP, aby w polityce żywieniowej w sposób przekrojowy uwzględniały aspekt płci, gwarantując kobietom lepszy dostęp do zasobów, edukacji i usług społecznych;
21. wzywa państwa AKP i darczyńców do uznania znaczenia, jakie ma solidarność międzypokoleniowa w przezwyciężaniu głodu i skrajnego ubóstwa; podkreśla znaczenie nieodpłatnej pracy matek jako opiekunek i ich kluczową rolę we wszystkich interwencjach w zakresie żywienia;
22. zachęca państwa AKP do przyjęcia i wdrożenia prawa i powiązanych środków chroniących macierzyństwo i ojcostwo – przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa zatrudnienia – dzięki którym kobiety i mężczyźni będą mogli wypełniać swoje obowiązki opiekuńcze, a zatem zaspokajać potrzeby żywieniowe swoich dzieci oraz chronić własne zdrowie;
23. wzywa partnerów w dziedzinie rozwoju, w tym UE, do zapewnienia państwom AKP pomocy technicznej w celu wsparcia krajowych wielosektorowych planów i programów żywieniowych, ze szczególnym uwzględnieniem budowania potencjału ludzkiego na rzecz zdrowia;
24. wzywa UE do ściślejszego powiązania pomocy humanitarnej z polityką rozwojową w celu likwidacji strukturalnych przyczyn niewłaściwego odżywiania, a także do oceniania projektów na rzecz rozwoju w zakresie rolnictwa pod kątem ich wpływu na żywienie;
25. wzywa państwa AKP do opracowania i wprowadzenia lub rozwinięcia kompleksowych państwowych systemów pomocy społecznej i opieki zdrowotnej, koncentrujących się na bezpieczeństwie żywnościowym i żywności, zapewniających aktywny i pluralistyczny udział wielu stron oraz promujących szeroki dostęp do usług i tanich produktów żywnościowych o dużych właściwościach odżywczych oraz do wody i infrastruktury sanitarnej;
26. wzywa państwa AKP i państwa członkowskie UE, aby obrały poprawę stanu wyżywienia kobiet, nastoletnich dziewcząt, niemowląt, dzieci, osób starszych i niepełnosprawnych – przy uwzględnieniu ukrytego głodu i niedoboru mikroelementów oraz otyłości jako nowego przejawu niewłaściwego odżywiania – za jednoznaczny cel i oczekiwany wynik programów związanych z rolnictwem, bezpieczeństwem żywnościowym i żywnością oraz działań i strategii w sytuacjach wyjątkowych, od koncepcji po wdrożenie, a także wzywa je do promowania karmienia piersią, odpowiedniego żywienia uzupełniającego oraz do organizowania interwencji w zakresie odrobaczania i karmienia terapeutycznego;

27. podkreśla, że należy szczególnie skupić się na małych rozwijających się państwach wyspiarskich, które różnią się od siebie pod względem warunków geograficznych, klimatycznych i kulturowych oraz stopnia rozwoju gospodarczego, lecz stoją przed takim samym wyzwaniem, jakim jest osiągnięcie zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że chociaż w tych państwach wyspiarskich odsetek niedożywionej ludności spada, to nadal aktualny jest problem niewłaściwego odżywiania z powodu spożywania przez ludność przetworzonej żywności i zależności od niej, co prowadzi do częstszej otyłości, chorób serca i cukrzycy;
28. podkreśla, że walce z niewłaściwym odżywianiem muszą towarzyszyć strategii profilaktyki i leczenia, łączące wczesne leczenie głównych chorób śmiertelnych, dystrybucję dodatkowej gotowej żywności oraz bardziej powszechne szczepienia;
29. wzywa państwa AKP, państwa członkowskie UE i społeczność międzynarodową do dopilnowania, by globalne ramy rozwoju na okres po 2015 r. uwzględniały ambitne cele w walce z niewłaściwym odżywianiem; ze względu na znaczenie, jakie ma odżywianie dla osiągnięcia innych celów rozwoju, wzywa te podmioty, aby dążyły do uwzględnienia kwestii żywienia w innych odnośnych celach, biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte z dotychczasowej realizacji milenijnych celów rozwoju, zwłaszcza celu nr 1;
30. apeluje do Komisji Europejskiej o zaangażowanie państw członkowskich UE uczestniczących w Expo 2015 we wspólną inicjatywę na temat: „Wyżywić planetę: energia do życia”, aby podjąć zobowiązania i określić wiążące cele w dziedzinie zwalczania głodu i niedożywienia, a także opracować zróżnicowane strategie mające zastosowanie od rolnictwa po współpracę na rzecz rozwoju;
31. wzywa rządy państw AKP i Unię Europejską do współpracy w celu planowania rolnictwa, w tym produkcji białka pochodzącego od upolowanych zwierząt, a także programów w dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia oraz działań w sytuacjach wyjątkowych, od koncepcji po wdrożenie;
32. wzywa UE do udzielenia konkretnego wsparcia – ze środków budżetowych na pomoc rozwojową – ludności państw AKP na Oceanie Atlantyckim i Spokojnym, która jest prawie całkowicie zależna od rybołówstwa, tak pod względem dochodów, jak i pozyskiwania białka wymaganego dla poprawy stanu zdrowia tej ludności, a w szczególności dzieci;
33. wzywa państwa AKP i UE do jednoznacznego uznania, że rybołówstwo może przyczynić się do rozwiązania problemu niewłaściwego odżywiania i przyczynia się do zapobiegania głodowi w państwach AKP;
34. zwraca się do państw nadbrzeżnych AKP, aby nie wyrażały zgody na włączanie do międzynarodowych porozumień w sprawie rybołówstwa klauzul naruszających prawo ludności państw AKP do korzystania z lokalnych zasobów rybnych w walce z problemem niewłaściwego odżywiania;
35. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP–UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady Unii Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu i Radzie Praw Człowieka ONZ.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie wybuchu epidemii gorączki krwotocznej Ebola

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- na posiedzeniu w Strasburgu (Francja) w dniach 1–3 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2177 (2014) z dnia 18 września 2014 r. w sprawie pokoju i bezpieczeństwa w Afryce,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE w dniu 3 grudnia 2014 r. w Strasburgu (Francja).

- uwzględniając decyzję sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-Moona o ustanowieniu pierwszej w historii oenzetowskiej kryzysowej misji medycznej – misji ONZ ds. natychmiastowej pomocy w kwestii eboli (UNMEER),
 - uwzględniając posiedzenie z dnia 13 sierpnia 2014 r., podczas którego sekretarz generalny ONZ Ban Ki-Moon zwołał ogólnooenzetowskie posiedzenie koordynacyjne w związku z trwającą epidemią eboli w Afryce Zachodniej,
 - uwzględniając apel skierowany w dniu 5 września i 16 października 2014 r. przez sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-Moona do opinii międzynarodowej o zwiększenie wysiłków w celu zareagowania na wybuch epidemii gorączki krwotocznej Ebola i o przełożenie obietnic na działania;
 - uwzględniając oświadczenie Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) z dnia 8 sierpnia 2014 r., w którym uznano wybuch epidemii gorączki krwotocznej Ebola w Afryce Zachodniej za stan zagrożenia zdrowia publicznego o zasięgu międzynarodowym,
 - uwzględniając plan działania WHO dotyczący reakcji na wybuch epidemii gorączki krwotocznej Ebola ogłoszony w dniu 28 sierpnia 2014 r. i jego aktualizację,
 - uwzględniając misję „Wsparcie Unii Afrykańskiej w związku z epidemią eboli w Afryce Zachodniej” (ASEOWA) ustanowioną 21 sierpnia 2014 r.,
 - uwzględniając oświadczenie grupy państw AKP z dnia 6 listopada 2014 r. w sprawie epidemii eboli w Afryce Zachodniej,
 - uwzględniając opracowane przez Komisję/ESDZ kompleksowe unijne ramy reagowania w związku z wybuchem epidemii gorączki krwotocznej Ebola w Afryce Zachodniej,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 24 października 2014 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych Unii Europejskiej z dnia 15 sierpnia, 20 października i 17 listopada 2014 r. w sprawie kryzysu związanego z wirusem Ebola w Afryce Zachodniej,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 18 września 2014 r. w sprawie reakcji UE na wybuch epidemii gorączki krwotocznej Ebola ⁽¹⁾,
- A. mając na uwadze, że epidemia gorączki krwotocznej Ebola panująca obecnie w regionie Afryki Zachodniej jest największą taką epidemią w historii i nadal się rozszerza; mając na uwadze, że WHO ogłosiła, iż wybuch epidemii gorączki krwotocznej Ebola jest stanem zagrożenia zdrowia publicznego o zasięgu międzynarodowym, wymagającym skoordynowanych działań na poziomie międzynarodowym; mając na uwadze, że epidemia eboli jest nie tylko katastrofą medyczną i humanitarną, lecz ma również wpływ na gospodarkę, handel, finanse i bezpieczeństwo publiczne, jak też na tkankę społeczną całego regionu;
- B. mając na uwadze, że od oficjalnego ogłoszenia tej epidemii w dniu 22 marca 2014 r. w Gwinei, na gorączkę krwotoczną zachorowało ponad 15 000 osób, a niemal 7 000 zmarło, głównie w Gwinei, Liberii i Sierra Leone, a także mając na uwadze, że wirus nie został jeszcze opanowany; mając na uwadze, że nowe przypadki gorączki krwotocznej Ebola potwierdzono w Mali; mając jednak na uwadze, że WHO ogłosiła, iż Nigeria, Senegal i Demokratyczna Republika Konga są krajami wolnymi od eboli; mając na uwadze, że powyższe dane statystyczne obejmują wielu miejscowych i międzynarodowych pracowników służby zdrowia i pracowników pomocy humanitarnej; mając na uwadze, że liczba osób zarażonych wirusem może być zaniżona, ponieważ niektóre przypadki zakażenia i przypadki zgonów nie są rejestrowane;
- C. mając na uwadze, że najbardziej aktywne organizacje pozarządowe w terenie, takie jak Lekarze bez Granic i Międzynarodowa Federacja Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy, ostrzegają już w marcu 2014 r., że obecna epidemia eboli szybko się rozprzestrzeni i będzie bardziej niebezpieczna niż poprzednie epidemie tego wirusa; mając na uwadze, że organizacje te krytykowały początkową reakcję społeczności międzynarodowej za to, że jest skrajnie nieadekwatna;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_(2014)0026.

- D. mając na uwadze, że epidemia ta uwidacznia słabość służby zdrowia w odnośnych krajach, która przejawia się w postaci istotnego deficytu zasobów ludzkich, finansowych i materialnych, co skutkuje ograniczoną zdolnością do podjęcia właściwych działań w związku z epidemią; mając na uwadze, że ten stan zagrożenia zdrowia publicznego – który jest tym gorszy, że od kilkudziesięciu lat z krajów, gdzie panuje epidemia, masowo odpływa personel medyczny – uwidoczniał pilną potrzebę wzmocnienia służby zdrowia w większości państw afrykańskich;
- E. mając na uwadze, że kraje ogarnięte epidemią już borykają się z problemem niedoboru żywności i czystej wody oraz ze złymi warunkami sanitarnymi i załamaniem gospodarczym spowodowanym zakłóceniami, które w wyniku wybuchu epidemii wystąpiły w handlu, w komercyjnych przewozach lotniczych i przy zbiorze plonów;
- F. mając na uwadze, że społeczność międzynarodowa ma moralny obowiązek niesienia pomocy krajom, gdzie występuje epidemia eboli, i to nie tylko pomocy finansowej, lecz również medycznej i operacyjnej dzięki wysyłaniu wyszkolonego personelu i wsparcia logistycznego, co ma służyć wczesnemu wykrywaniu zachorowań i izolowaniu chorych, ustalaniu i monitorowaniu kontaktów, świadczeniu natychmiastowej opieki zdrowotnej dotkniętej chorobą ludności i prowadzeniu kampanii informacyjnych na temat wirusa i sposobów unikania zakażenia;
- G. mając na uwadze, że sekretarz generalny ONZ Ban Ki-Moon ostrzegł w październiku 2014 r., że w ciągu najbliższych sześciu miesięcy na opanowanie epidemii eboli potrzebny będzie co najmniej 1 mld USD; mając na uwadze, że kwota ta może zostać zwiększona, zwłaszcza jeśli sytuacja będzie się wciąż pogarszać;
- H. mając na uwadze, że wiele państw AKP wniosło wkład finansowy, materialny i techniczny w działania służące opanowaniu epidemii eboli w ogarniętych nią państwach Afryki Zachodniej;
- I. mając na uwadze, że Komisja Europejska prowadzi aktywne czynności już od początku epidemii, dostosowując swoją reakcję do rozmiarów epidemii i monitorując sytuację za pośrednictwem Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego, które powinno pełnić funkcję platformy koordynacji pomocy unijnej; mając na uwadze, że sama Komisja obiecała przeznaczyć ponad 550 mln EUR na badania medyczne i leczenie, wsparcie logistyczne oraz pomoc humanitarną i rozwojową (w tym wysłanie sprzętu i personelu) na rzecz krajów, gdzie panuje epidemia; mając na uwadze, że wspólnie z wkładami państw członkowskich UE ogólny wkład UE wynosi ponad 1,1 mld EUR;
- J. mając na uwadze, że UE wysłała do tego regionu ekspertów ds. pomocy humanitarnej i monitoruje sytuację oraz współpracuje z organizacjami partnerskimi i władzami lokalnymi; mając na uwadze, że na wniosek WHO został uruchomiony unijny mechanizm ochrony ludności, aby ułatwić szybkie niesienie pomocy temu regionowi i wysyłanie tam ekspertów oraz aby wspierać te działania; mając na uwadze, że Komisja Europejska uruchomiła swoje procedury ewakuacji medycznej, aby ewakuować międzynarodowych pracowników pomocy humanitarnej pracujących w krajach ogarniętych epidemią;
- K. mając na uwadze, że według UNICEF-u w wyniku tej epidemii osieroconych zostało ok. 4 000 dzieci, a także mając na uwadze, że dzieci znajdują się w szczególnie niekorzystnej sytuacji, ponieważ wiele dzieci jest narażonych na skrajne cierpienie i rozłąkę z rodziną, a także musi przerywać naukę;
- L. mając na uwadze, że wszelkie działania na rzecz walki z ebolą muszą być częścią skoordynowanego procesu, aby można było zareagować w sposób odpowiedniejszy, co wyraźnie stwierdzili przywódcy państw z regionu Afryki Zachodniej na posiedzeniu w Akrze (Ghana), a także mając na uwadze, że przywódcy państw wyznaczili prezydenta Togo na koordynatora;
1. przekazuje szczerą kondolencję odnośnym państwom i rodzinom osób, które straciły życie z powodu epidemii gorączki krwotocznej Eboli; wyraża ogromny podziw dla wszystkich pracowników pomocy humanitarnej i pracowników służby zdrowia za ich wysiłki w walce z tą epidemią;
 2. podkreśla, że według WHO jest to największa w historii epidemia, jeśli chodzi o liczbę zakażonych, liczbę zgonów i zasięg geograficzny, a także jest głęboko zaniepokojony stałym rozprzestrzenianiem się wirusa w kilku państwach Afryki Zachodniej; zgadza się z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2177 (2014), że epidemia eboli jest zagrożeniem dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa; powtarza, że epidemia ta jest sytuacją o wiele bardziej złożoną niż stan zagrożenia zdrowia publicznego, ponieważ ma ona również wymiar polityczny, gospodarczy i społeczny oraz dotyczący bezpieczeństwa;

3. ubolewa nad tym, że społeczność międzynarodowa nie doceniła powagi kryzysu, oraz nad zwłoką w opracowaniu odpowiedniej skoordynowanej strategii i niesieniu pomocy; jest zdania, że społeczność międzynarodowa musi odgrywać większą rolę w kontrolowaniu rozprzestrzeniania się eboli, oraz że państwa afrykańskie ogarnięte epidemią powinny również przyjąć na siebie część odpowiedzialności za sprostanie globalnym wyzwaniom w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia publicznego, które się z nią wiążą; wzywa społeczność międzynarodową do wywiązania się z zobowiązań oraz do podtrzymywania wzmoczonych wysiłków w celu świadczenia niezbędnej i odpowiedniej pomocy krajom ogarniętym epidemią pod ogólnym przywództwem ONZ i przy jej koordynacji;
4. podkreśla, że obecna epidemia jest zagrożeniem dla słabej gospodarki oraz dla stabilności politycznej i społecznej odnośnych krajów, a także całego regionu; jest przekonany, że kryzysu tego nie uda się zażegnać jedynie dzięki wzmocnieniu służby zdrowia, lecz potrzebne jest zintegrowane podejście, z udziałem podmiotów krajowych, regionalnych i międzynarodowych oraz różnych sektorów, w tym edukacji, szkolenia, higieny i pomocy żywnościowej, aby wypełnić krytyczne luki w tych niezbędnych usługach;
5. podkreśla potrzebę odizolowania tej choroby bez odizolowania państw, w których panuje epidemia; podkreśla ponadto potrzebę zapobiegania stygmatyzacji osób, które przeżyły, zwłaszcza dzieci; wzywa do konsekwentnego wdrażania wszystkich niezbędnych i skutecznych środków w międzynarodowym transporcie pasażerskim, które pomagają zapobiegać dalszemu rozprzestrzenianiu się eboli z najbardziej ogarniętych epidemią państw Afryki Zachodniej;
6. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się państw członkowskich UE i Komisji Europejskiej do dopilnowania, by wprowadzono właściwe środki w zakresie bezpieczeństwa i ochrony międzynarodowych pracowników pomocy humanitarnej i pracowników służby zdrowia, oraz by pracownicy ci zostali odpowiednio przeszkoleni; pochwała starania Komisji Europejskiej i państw członkowskich dotyczące zorganizowania ewakuacji medycznej (medevac) oraz fakt, że system ten ustanowiono w celu ewakuowania pracowników służby zdrowia z tego regionu; podkreśla, że system medevac należy stale aktualizować i udoskonalać, uwzględniając potencjalny wzrost zapotrzebowania w przypadku zwiększenia liczby pracowników służby zdrowia pracujących w krajach ogarniętych epidemią; wzywa państwa członkowskie do skoordynowania przewozów lotniczych i ustanowienia mostów powietrznych do celów przewozu personelu medycznego i sprzętu do krajów ogarniętych epidemią;
7. wzywa społeczność międzynarodową, w tym Unię Europejską, Unię Afrykańską i ECOWAS do wsparcia krajów ogarniętych epidemią gorączki krwotocznej Ebola oraz do zapewnienia pilnie potrzebnych zasobów i pomocy, w tym mobilnej infrastruktury medycznej, takiej jak szpitale polowe z wykwalifikowanymi i doświadczonymi pracownikami, dostaw, usług laboratoryjnych, zdolności w zakresie logistyki, transportu i wspierania budownictwa, mostów powietrznych i innych rodzajów wsparcia lotniczego i lotniczych usług medycznych; podkreśla znaczenie zapewnienia specjalistycznej wiedzy technicznej, w tym możliwości szybkiej diagnostyki, oraz szkolenia pracowników służby zdrowia;
8. wzywa społeczność międzynarodową do dołożenia wszelkich starań w celu koordynacji i wsparcia badań medycznych oraz w celu opracowania terapii, leków i szczepionek przeciwko wirusowi Ebola, które będą skuteczne oraz zgodne z przepisami WHO w zakresie bezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja Europejska zapowiedziała przyznanie dodatkowych środków na wsparcie badań nad szczepionką w Europie i Afryce, jak również innych prac badawczych dotyczących wirusa Ebola, lecz podkreśla, że nadal będą potrzebne dodatkowe starania międzynarodowe w celu finansowania i koordynowania aktualnie realizowanych programów w badawczo-rozwojowych, aby opracować metody leczenia oraz szczepienia przeciw eboli, jak też przeciw innym chorobom, które nie są przedmiotem zainteresowania komercyjnego, lecz mogą w przyszłości doprowadzić do wybuchu podobnych epidemii; jest w związku z tym zdania, że udostępnienie szczepionki przeciw tym chorobom nie może być uzależnione od potencjalnych zysków przemysłu farmaceutycznego i przedsiębiorstw prywatnych;
9. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie finansowe UE przeznaczone na misję Unii Afrykańskiej ASEOWA oraz na wysiłki Unii Afrykańskiej służące zapewnieniu koordynacji regionalnej, w tym otwarciu korytarza humanitarnego z Dakaru oraz regionalne przewozy lotnicze z Abidżanu, a także ustanowienie centrum koordynacji UNMEER w Akrze; wzywa Radę Europejską i Komisję Europejską do wsparcia Unii Afrykańskiej i zachęcania jej do stworzenia całościowego planu działania obejmującego implikacje polityczne, dotyczące bezpieczeństwa, gospodarcze i społeczne kryzysu dotyczącego wirusa Ebola, który dla tego regionu będzie miał następstwa znacznie wykraczające poza obecną sytuację kryzysową w zakresie zdrowia;
10. z zadowoleniem przyjmuje oraz popiera trwające obecnie wysiłki prowadzące do zwiększenia przez Komisję Europejską wkładu finansowego (ponad 550 mln EUR) w formie pomocy humanitarnej i rozwojowej, logistyki i badań naukowych w odpowiedzi na kryzys; podkreśla, że należy rozszerzyć tę inwestycję na projekty w krajach sąsiadujących z państwami ogarniętymi epidemią, aby nie dopuścić do rozszerzenia się epidemii na inne państwa Afryki Zachodniej, gdzie miałyby ona dramatyczne konsekwencje; apeluje do UE o wprowadzenie systemów kontroli w celu dopilnowania, by środki budżetowe przyznane na walkę z epidemią były wykorzystywane odpowiednio i efektywnie;

11. wzywa UE do zwiększenia wysiłków w zakresie współpracy rozwojowej, aby wesprzeć i wzmocnić służbę zdrowia w państwach AKP w perspektywie długoterminowej, jak przewidziano w umowie z Kotonu, oraz aby dopilnować, by zdrowie stało się przedmiotem największego zainteresowania krajowych programów orientacyjnych EFR w przyszłym cyklu programowania w państwach najbardziej poszkodowanych oraz w programie współpracy rozwojowej wewnątrz AKP w ramach 11. EFR;
12. zauważa, że pomoc finansowa dla krajów ogarniętych epidemią eboli nie powinna być udzielana kosztem długoterminowej pomocy rozwojowej, lecz powinna ją uzupełniać, a także że pomoc powinna wykraczać poza doraźną opiekę zdrowotną i powinna obejmować powiązane z ochroną zdrowia podstawowe usługi w regionie ogarniętym epidemią, takie jak infrastruktura sanitarna i czysta woda;
13. z uwagi na ograniczenie handlu żywnością, wzrost cen i mniejsze zbiory wzywa społeczność międzynarodową do podjęcia natychmiastowych działań w celu zapobieżenia klęsce głodu oraz zapewnienia ludności w regionie ogarniętym epidemią eboli żywności i środków do życia;
14. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wolę Unii Afrykańskiej do rozszerzenia zakresu specjalnego funduszu ratunkowego w związku z suszą i głodem w Afryce o stany zagrożenia zdrowia publicznego i inne klęski; wspiera apel Unii Afrykańskiej do jej krajów członkowskich o dobrowolne składki do tego funduszu; wzywa również do natychmiastowej reakcji na apel FAO o środki na jej regionalny program reakcji w celu wsparcia gospodarstw rolnych, które najbardziej ucierpiały z powodu epidemii gorączki krwotocznej Ebola;
15. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie misji ONZ ds. natychmiastowej pomocy w kwestii eboli (UNMEER) oraz powołanie unijnej grupy zadaniowej ds. eboli, a także powierzenie komisarzowi Christosowi Stylianidesowi funkcji koordynatora UE ds. reakcji na epidemię eboli; pochwała determinację komisarza Stylianidesa we wzmacnianiu wspólnej reakcji i koordynacji UE oraz w ułatwianiu ścisłej współpracy z ONZ, organizacjami regionalnymi i innymi kluczowymi partnerami; docenia, że w listopadzie 2014 r. udał się on do regionu ogarniętego epidemią, aby ocenić potrzeby i luki w działaniach UE służących opanowaniu epidemii; podziela pogląd, że taka ocena na miejscu jest istotnym krokiem w procesie określania właściwego kierunku działania;
16. podkreśla, że skuteczna reakcja na epidemię eboli wymaga stałego globalnego zarządzania, skutecznego informowania opinii publicznej i innych działań na rzecz budowania zaufania, a także że w celu zwiększenia znajomości objawów i środków profilaktycznych działania te powinny obejmować przekazywanie wiedzy i informacji, tak aby sprzyjać budowaniu zaufania i współpracy ze strony ludności w odniesieniu do środków przeciwdziałania gorączce krwotocznej Ebola; uważa ponadto, że należy lepiej szkolić lokalny personel medyczny i włączyć go w opiekę medyczną nad pacjentami, oraz że powinien on być łącznikiem między ludnością miejscową a międzynarodowym personelem medycznym;
17. jest zdania, że plan działania WHO dotyczący reakcji na wybuch epidemii gorączki krwotocznej Ebola stanowi podstawę dla działań priorytetowych dotyczących zwalczania tego wirusa; wzywa państwa członkowskie UE i państwa AKP do wspierania WHO we wzmacnianiu jej przywództwa technicznego i w świadczeniu wsparcia operacyjnego rządów państw ogarniętych epidemią eboli, państw sąsiadujących i innych państw, które mogą być zagrożone, jak też do wspierania innych partnerów; zwraca się do społeczności międzynarodowej o wsparcie realizacji zsynchronizowanych transgranicznych interwencji w celu zwalczania obecnej epidemii eboli; wzywa państwa członkowskie UE do wspierania realizacji kompleksowych unijnych ram reagowania w związku z wybuchem epidemii gorączki krwotocznej Ebola;
18. apeluje o zwołanie międzynarodowej konferencji darczyńców poświęconej kontroli epidemii gorączki krwotocznej Ebola i wsparciu na rzecz odbudowy społecznej i gospodarczej po epidemii, w tym wsparciu dla sierot, które straciły rodziców w wyniku tej epidemii;

19. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Dyrektorowi Generalnemu WHO, Radzie Ministrów AKP–UE, Radzie Europejskiej, Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel UE ds. polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, rządów i parlamentom narodowym państw członkowskich UE, rządów i parlamentom państw AKP, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu oraz Wspólnocie Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie rozprzestrzeniania się terroryzmu w Afryce

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- na posiedzeniu w Strasburgu (Francja) w dniach 1–3 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając zawartą w Kotonu umowę o partnerstwie AKP–WE, w szczególności jej art. 11a,
- uwzględniając rezolucję WZP AKP–UE z marca 2014 r. w sprawie rozprzestrzeniania się terroryzmu na świecie oraz roli internetu i mediów społecznościowych,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
- uwzględniając rezolucje nr 1373 (2001), 1566 (2004) i 1624 (2005) Rady Bezpieczeństwa ONZ, które zawierają kluczowe elementy międzynarodowych ram prawnych dotyczące walki z terroryzmem,
- uwzględniając globalną strategię zwalczania terroryzmu przyjętą przez Organizację Narodów Zjednoczonych w dniu 8 września 2006 r.,
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ: nr 68/178 w sprawie ochrony praw człowieka i podstawowych wolności podczas zwalczania terroryzmu, nr 68/187 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie pomocy technicznej na rzecz wdrażania międzynarodowych konwencji i protokołów dotyczących zwalczania terroryzmu oraz nr 67/99 z dnia 14 grudnia 2012 r. w sprawie środków eliminacji terroryzmu międzynarodowego,
- uwzględniając 455. posiedzenie Rady Pokoju i Bezpieczeństwa na szczycie głów państw i szefów rządów, które odbyło się w Nairobi (Kenia) w dniu 2 września 2014 r.,
- uwzględniając rezolucję ONZ nr 2178 w sprawie zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego spowodowanych przez akty terroryzmu przyjętą przez Radę Bezpieczeństwa w dniu 24 września 2014 r.,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1981 r., w szczególności jej art. 4, w którym zapisano nienaruszalne prawo człowieka do życia i nietykalności;
- uwzględniając przyjętą w 1999 r. Konwencję Organizacji Jedności Afrykańskiej w sprawie zapobiegania terroryzmowi i zwalczania go oraz przyjęty w 2002 r. w Algierze plan działania posiedzenia międzyrządowego wysokiego szczebla Unii Afrykańskiej w sprawie zapobiegania terroryzmowi w Afryce i walki z nim,
- uwzględniając powołanie w październiku 2010 r. specjalnego przedstawiciela Unii Afrykańskiej ds. współpracy w dziedzinie zwalczania terroryzmu,
- uwzględniając komunikat w sprawie zapobiegania terroryzmowi i brutalnemu ekstremizmowi w Afryce i zwalczania ich przyjęty podczas 455. posiedzenia Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej w dniu 2 września 2014 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE w dniu 3 grudnia 2014 r. w Strasburgu (Francja).

- uwzględniając decyzje nr 3/04 i 7/06 Rady Ministrów Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie dotyczące walki z wykorzystywaniem internetu do celów terroryzmu,
 - uwzględniając strategię zwalczania terroryzmu przyjętą przez Unię Europejską w dniu 30 listopada 2005 r.,
 - uwzględniając czwarty filar strategii Unii Europejskiej na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu z września 2011 r. dotyczący walki z brutalnym ekstremizmem i radykalizacją,
 - uwzględniając plan działania UE dotyczący zwalczania terroryzmu,
 - uwzględniając globalne podejście UE do kryzysów i konfliktów zewnętrznych przyjęte dnia 11 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie strategii UE dla Rogu Afryki ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽²⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie Nigerii – niedawne zamachy Boko Haram ⁽³⁾,
 - uwzględniając wnioski z posiedzenia ministerialnego w sprawie bezpieczeństwa w Nigerii, które odbyło się w Londynie w dniu 12 czerwca 2014 r.,
- A. mając na uwadze, że terroryzm we wszelkich formach pozostaje jednym z najpoważniejszych zagrożeń dla pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju,
- B. mając na uwadze, że w rezolucji nr 1624 (2005) Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych wezwała państwa, by w realizacji zobowiązań spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego podjęły wszelkie niezbędne i właściwe środki na rzecz ustanowienia prawnego zakazu nawoływania do popełniania aktów terrorystycznych oraz na rzecz przeciwdziałania nawoływaniu do takich aktów;
- C. mając na uwadze, że w ostatnim dziesięcioleciu zagrożenie terroryzmem i aktami terrorystycznymi alarmująco wzrosło w Afryce, a w światowej bazie danych o terroryzmie zarejestrowano niemal 1 200 incydentów w samym tylko 2012 r., przy czym w grę wchodziły zarówno czynniki wewnętrzne, jak i zewnętrzne;
- D. mając na uwadze, że przeciwdziałanie terroryzmowi może być skuteczne tylko wówczas, gdy działania te są prowadzone w ścisłej współpracy międzynarodowej i w zgodzie z prawem międzynarodowym;
- E. mając na uwadze, że pewna liczba czynników, jak np. ubóstwo, bezrobocie młodzieży, wykluczenie społeczne, nietolerancja, brak wykształcenia, niesprawiedliwość społeczna, konflikty, złe zarządzanie i korupcja, może stanowić sprzyjające podłoże dla radykalizacji;
- F. mając na uwadze, że terroryzmu nie można i nie powinno się utożsamiać z jakąkolwiek religią, narodowością, cywilizacją lub z pochodzeniem z określonego terytorium, o ile praktyki religijne nie stoją w konflikcie z zasadami praworządności;
- G. mając na uwadze, że terroryzm jest podsycany przez nielegalne działania, takie jak branie zakładników i handel ludźmi, bronią, narkotykami i zasobami naturalnymi;
- H. mając na uwadze, że UE umieściła Boko Haram i jej przywódcę Abubakara Shekau na liście organizacji uznawanych za terrorystyczne, po tym jak w wyniku decyzji ONZ i innych partnerów międzynarodowych Boko Haram została uznana za organizację terrorystyczną;
- I. mając na uwadze, że Boko Haram stanowi coraz większe zagrożenie nie tylko dla stabilności Nigerii, lecz również dla całej Afryki Zachodniej i Środkowej oraz dla regionu Sahelu; mając na uwadze, że przemoc, do której podlega ta ekstremistyczna organizacja islamskiego dżihadu, w minionym dziesięcioleciu spowodowała tysiące ofiar śmiertelnych; mając na uwadze, że organizacja ta, nie przebiegając, bierze na cel osoby, które nie podzielają jej dogmatycznych i skrajnych poglądów;
- J. mając na uwadze, że UE i państwa członkowskie są gotowe do wsparcia Nigerii i innych krajów tego regionu w ich wysiłkach na rzecz ochrony obywateli, zwalczania terroryzmu i położenia kresu kulturze bezkarności, zwłaszcza w odniesieniu do przemocy seksualnej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0006.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0513.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0008.

- K. mając na uwadze, że Al-Kaida i powiązane z nią lokalne komórki są wyraźnie obecne w Afryce Subsaharyjskiej od lat 90. XX w. i od wielu lat przyczynają się do przeprowadzenia największych ataków w Etiopii, Kenii, Somalii, Sudanie, Tanzanii i Ugandzie, przy czym najczęstszym celem ataków Al-Kaidy i Al-Szababu jest Kenia;
- L. mając ponadto na uwadze, że Al-Kaida Islamskiego Maghrebu nadal zagraża bezpieczeństwu i rozwojowi w całym regionie Sahelu i Sahary;
- M. mając na uwadze, że bojówki dżandżawidów, Ludowa Armia Wyzwolenia Sudanu, Ruch na rzecz Sprawiedliwości i Równości, Demokratyczne Siły Wyzwolenia Rwandy i inne organizacje dokonują aktów terrorystycznych w Afryce, a Joseph Kony i jego Armia Oporu Pana prawdopodobnie zostali wyparci z Ugandy i rzekomo rozproszyli się na terytorium Sudanu Południowego, Demokratycznej Republiki Konga i Republiki Środkowoafrykańskiej;
- N. mając na uwadze, że aktualna niepokojąca sytuacja w Syrii i Iraku, gdzie rozbudowuje się i rośnie w siłę Państwo Islamskie, ma bardzo negatywne reperkusje i wywołuje destabilizujące skutki na kontynencie afrykańskim, zwłaszcza w jego części północno-wschodniej, a także mając na uwadze, że terroryści z regionów Afryki takich jak Somalia przemieszczają się w kierunku Syrii i Iraku, aby przyłączyć się do sił ISIS;
1. jest głęboko zaniepokojony rosnącym zagrożeniem terroryzmem w Afryce, zwłaszcza w regionie Sahelu i Sahary, w Rogu Afryki i regionie Afryki Środkowej, a także okrucieństwami popełnianymi przez grupy Al-Szaria, Ansaru i Boko Haram w Nigerii;
 2. jest zaniepokojony coraz większym powiązaniem między terroryzmem, brutalnym ekstremizmem i międzynarodową przestępczością zorganizowaną, a także coraz większą integracją grup afrykańskich ze światowymi sieciami terrorystycznymi, podmiotami je finansującymi oraz podmiotami zajmującymi się nielegalnym handlem; uważa, że stanowi to coraz większe zagrożenie dla pokoju, bezpieczeństwa, stabilności i rozwoju w Afryce;
 3. zdecydowanie potępia wszystkie akty terroryzmu – w tym ataki z użyciem broni i ładunków wybuchowych, zamachy samobójcze, porwania i inne brutalne akty wymierzone w ludność cywilną oraz cele rządowe i wojskowe – popełnione na kontynencie afrykańskim przez wszelkie grupy terrorystyczne, w tym przez Al-Szabab, Al-Kaidę Islamskiego Maghrebu, Ruch na rzecz Jedności i Dżihadu w Afryce Zachodniej, Boko Haram i Armie Oporu Pana, a także niszczyielską działalność Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy i Sojuszu Sił Demokratycznych na wschodzie Demokratycznej Republiki Konga;
 4. wyraża pełną solidarność z poszkodowanymi krajami i ofiarami terroryzmu oraz z osobami, które straciły członków rodziny i przyjaciół; podkreśla, że żaden kraj, który chce się przyłączyć do walki z terroryzmem, nie będzie ponosić konsekwencji tego zaangażowania w pojedynkę; ponadto głęboko ubolewa nad ofiarami w ludziach oraz nad łamaniem praw człowieka w wyniku niekontrolowanych i źle ukierunkowanych działań sił bezpieczeństwa oraz przemocy przez nie stosowanej;
 5. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Unii Afrykańskiej w celu zwalczania ekstremizmu i terroryzmu na kontynencie afrykańskim;
 6. wzywa państwa AKP i UE do wywiązania się w pełni z zobowiązań na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ, do pełnej współpracy z Komitetem Antyterrorystycznym oraz do zwiększenia czujności i opracowania metod współpracy służącej zapobieganiu aktom terrorystycznym i ustanowieniu mechanizmów wymiany informacji na temat m.in. handlu bronią, kontroli granic, działań wywiadowczych, a także pomocy w śledztwach i postępowaniach karnych dotyczących finansowania aktów terrorystycznych lub wspierania ich; wzywa UE i innych partnerów międzynarodowych do wsparcia przywódców afrykańskich oraz do wspierania zdolności krajowych w zakresie znajdowania rozwiązań w walce z terroryzmem, konkretnie poprzez świadczenie niezbędnej pomocy opartej na potrzebach i priorytetach określonych przez państwa afrykańskie i ich partnerów;
 7. wzywa państwa AKP i państwa członkowskie UE do zapobiegania – poprzez skuteczne kontrole granic i kontrole tożsamości – przemieszczaniu się terrorystów i grup terrorystycznych; wzywa w związku z tym wszystkie kraje do wdrożenia rezolucji ONZ nr 2187 (2014);

8. wzywa AKP i UE do zastosowania odpowiednich mechanizmów w celu zapobiegania rekrutacji Europejczyków i Afrykańczyków do grup terrorystycznych;
9. wzywa AKP i państwa członkowskie UE do zwiększenia wspólnych wysiłków w zakresie eliminacji źródeł finansowania terroryzmu i grup terrorystycznych, a także popiera ograniczenia, które skutecznie uniemożliwiają kontakty pomiędzy grupami terrorystycznymi oraz uniemożliwiają im dostęp do źródeł finansowania, przy jednoczesnym zapewnianiu pełnego poszanowania praw człowieka, podstawowych wolności i prawa międzynarodowego, zwłaszcza prawa obywateli do wolności słowa, swobodnego przemieszczania się, opozycji demokratycznej i prowadzenia debaty;
10. wzywa społeczność międzynarodową, zwłaszcza państwa AKP i państwa członkowskie UE, do wzmocnienia obowiązujących przepisów służących zapobieganiu dalszemu rozprzestrzenianiu broni i dostawom broni grupom terrorystycznym; apeluje do społeczności międzynarodowej o zwiększenie wysiłków w celu ponownego ustanowienia skutecznej kontroli nad bronią składowaną na terytorium Libii;
11. z zadowoleniem przyjmuje trwającą współpracę Unii Afrykańskiej i UE, zwłaszcza w zakresie realizowania operacji EUFOR CAR oraz misji EUCAP Sahel Mali i EUTM Mali; z zadowoleniem zauważa, że misja EUTM Somalia przyczyniła się do wyszkolenia ponad 4 000 żołnierzy somalijskiej armii krajowej; uznaje skuteczny wkład armii różnych krajów afrykańskich w ramach misji MISCA, MINUSMA i AMISOM;
12. przypomina, że aby skutecznie zwalczyć terroryzm, należy wyeliminować jego przyczyny, w tym wykluczenie społeczne, nierówność, niski poziom rozwoju, korupcję, sprzeniewieranie dochodów z eksploatacji zasobów naturalnych, radykalizację i brak nadziei, udział polityczny i perspektywy wynikające z chronicznego ubóstwa; zwraca się do UE o współpracę z państwami AKP w celu wyeliminowania tych przyczyn oraz o czynienie szczególnych starań w rejonach, gdzie występuje terroryzm i brak stabilności, aby zapewnić ogółowi ludności sprawiedliwy dostęp do edukacji, opieki zdrowotnej i innych podstawowych usług;
13. przypomina, że osoby młode i wrażliwe są bardziej podatne na radykalizację; zwraca się do państw o dopilnowanie, by żadna szkoła nie była wykorzystywana jako ośrodek propagowania ideologii ekstremistycznej;
14. podkreśla, że pokój i bezpieczeństwo są zasadniczymi warunkami rozwoju i dobrobytu; uważa, że globalne ramy rozwoju na okres po 2015 r. powinny odzwierciedlać odrębny cel w zakresie pokoju i budowania państwowości, a także podkreśla, że powinny one obejmować wzmocnienie wszystkich publicznych strategii politycznych, które promują rozwój społeczny i zrównoważony rozwój;
15. wzywa UE do dalszego promowania spójności polityki na rzecz rozwoju oraz do wzmocnienia pozycji unijnej polityki rozwojowej w kontekście działań zewnętrznych UE, zwłaszcza w kontekście obszarów ogarniętych kryzysem i konfliktami;
16. podkreśla, że likwidacja terroryzmu wymaga wzmocnionych i kontrolowanych w sposób demokratyczny zdolności wojskowych i zdolności w zakresie utrzymywania bezpieczeństwa, w tym odpowiedniego sprzętu i personelu, w krajach najbardziej dotkniętych tym problemem;
17. z zadowoleniem przyjmuje opracowanie modelowej afrykańskiej ustawy o zwalczaniu terroryzmu i zachęca państwa członkowskie Unii Afrykańskiej do stosowania tej modelowej ustawy w celu udoskonalenia ich ustawodawstwa krajowego; podkreśla znaczenie niezależnego, bezstronnego i dostępnego wymiaru sprawiedliwości oraz ukrócenia bezkarności, a także poprawy poszanowania zasad praworządności i podstawowych praw człowieka; podkreśla, że środki w zakresie zwalczania terroryzmu i ochrony praw człowieka nie są ze sobą sprzeczne, lecz uzupełniają się i wzmacniają wzajemnie, a ponadto strategia zwalczania terroryzmu musi być zgodna ze wszystkimi zobowiązaniami na mocy prawa międzynarodowego;
18. podkreśla znaczenie zacieśnionej współpracy dla eliminowania przyczyn niestabilności, słabości i konfliktów; podkreśla znaczenie zajęcia się wszystkimi aspektami cyklu konfliktu, począwszy od działań zapobiegawczych, a skończywszy na odbudowie pokonfliktowej i rozwoju;

19. wzywa państwa AKP o państwa członkowskie UE do zwalczania zagrożenia terrorystycznego nie tylko w jego formie militarnej, lecz również o zwalczanie jego przyczyn, a zatem apeluje o pilną realizację programów pomocowych dla ludności Sahelu, której zagraża susza i pustynnienie oraz która boryka się z brakiem podstawowej edukacji i opieki medycznej, a także z izolacją i słabą infrastrukturą komunikacyjną;
 20. wzywa afrykańskie państwa AKP do potwierdzenia ich zobowiązania do zapobiegania przemocy seksualnej w czasie konfliktów, do wzmocnienia pozycji kobiet i dziewcząt oraz do ich edukacji; potępia z całą mocą wszelkie formy przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz utrzymującą się falę ataków i innych brutalnych działań, jakich dopuszcza się Boko Haram, w wyniku których według szacunków śmierć poniosło od 2009 r. ponad 12 000 osób; domaga się natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia uczennic z Chibok oraz wszystkich dzieci uprowadzonych w Nigerii; z zadowoleniem przyjmuje, że rząd nigeryjski usiłuje osiągnąć zawieszenie broni z Boko Haram i zorganizować negocjacje w celu uwolnienia 219 uczennic uprowadzonych przez Boko Haram w kwietniu 2014 r.; jest nadal zaniepokojony tym, że nie zapobiegło to przemocy i dalszym porwaniom 60 dziewcząt w wioskach Waga Mongoro i Gwarta oraz 30 dzieci w mieście Mafa w stanie Borno w tygodniu rozpoczynającym się 20 października 2014 r.;
 21. wzywa Komisję Europejską i organizacje międzynarodowe takie jak Komitet Antyterrorystyczny, Interpol i Biuro NZ ds. Narkotyków i Przemoczości do zapewnienia niezbędnej pomocy państwom AKP w celu zwiększenia ich zdolności do zapobiegania terroryzmowi i zwalczania go;
 22. wzywa rządy państw AKP i wspólnoty religijne w odpowiednich krajach do aktywnego włączenia się w wysiłki na rzecz pojednania oraz do przeciwdziałania wszelkim próbom siania nienawiści wśród wspólnot religijnych;
 23. z zadowoleniem przyjmuje gotowość rządu somalijskiego do podjęcia rozmów z członkami Al-Szababu, którzy się poddali; podkreśla, że poważne rozmowy mogą się rozpocząć jedynie wówczas, gdy Al-Szabab zadeklaruje, że chce być częścią rozwiązania dla Somalii; podkreśla znaczenie niedawnych sukcesów wojskowych somalijskiej armii krajowej i sił Unii Afrykańskiej, które wyzwoliły miasta i drogi spod kontroli Al-Szababu; odnotowuje śmierć przywódcy Al-Szababu Ahmeda Godanego;
 24. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP–UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu oraz organizacjom regionalnym państw AKP.
-